

CHÚA KHÔNG GỌI CON NGƯỜI ĐẾN SỰ PHÁN XÉT MÀ KHÔNG CẢNH BÁO NGƯỜI TRƯỚC

✎ “Gọi mười ngàn Thiên sứ,” khi mà một người có thể hủy diệt thế giới, “nhưng Ngài đã chết cho anh em và tôi.” Đó là điều gì giống như nền tảng mà tôi muốn có sự điệp của tôi cho sáng Chúa nhật, nếu Chúa cho phép, về “Đấng Christ là Gì?” Và bây giờ có lẽ chúng ta đang mong đợi những thiếu nữ này có thể hát bài hát đó cho chúng ta một lần nữa, sáng Chúa nhật. Anh Wheeler à, tất nhiên tôi muốn nói rằng anh chắc chắn đã có được hai tiểu thư xinh đẹp ở đó, và cách ăn mặc của họ, và không trang điểm và mọi thứ. Họ trông giống những Cơ-đốc nhân đối với tôi, và hát như thế và hành động như thế. Điều đó rất tốt.

2 Tôi nghĩ tôi đã nói với vợ tôi ngày nọ, chúng ta chắc chắn có một nhóm phụ nữ trông tinh sạch chung quanh đây. Tôi đánh giá cao điều đó. Gương mặt sạch sẽ không son phấn của họ và mái tóc dài của họ, và ăn vận đứng đắn. Tôi—tôi—tôi ngưỡng mộ các chị mỗi lần mà tôi—tôi đi vào. Tôi nói với Meda, “Anh thích lúc nào đó hết thấy họ đứng vào một hàng rồi chụp hình của họ để anh có thể cho các hội thánh khác thấy cách sống của hội thánh chúng ta tại đây.” Đó là chỗ mà chúng ta nói những điều này, họ—họ vâng lời. Và chúng ta vui mừng. Nó làm điều gì đó cho chúng ta. Chúng ta biết rằng khi chúng ta—chúng ta có lời thỉnh cầu của mình, nếu lòng chúng ta không định tội mình, chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời nghe chúng ta.

3 Sáng nay, một trong những người bạn của tôi, ở cách xa đây, bị đưa ra, kéo anh ấy ra và thật sự—thật sự không sống được, nghĩ anh sẽ chết trong một vài phút. Họ đã gọi, đó là khoảng ban ngày. Tôi ra khỏi giường, trên sàn nhà, và bắt đầu cầu nguyện cho người bạn thân và có thể được bởi ơn của Đức Chúa Trời để tiếp xúc với linh đó, ở đây nó quay trở lại. Mọi sự ổn thỏa, anh

khỏe lại, anh em thấy, đang sống cho đến bây giờ với chúng ta tối nay, dâng vinh quang cho Đức Chúa Trời. Đó là Anh cao niên Dauch, chín mươi mốt tuổi, đã hai mươi—hai mươi mốt năm trôi qua thời gian hành trình đời sống của anh. Nhưng Chúa thì nhân từ và đầy lòng thương xót, vì vậy chúng ta biết ơn vì điều đó.

⁴ Bây giờ, Anh Neville, chúng ta nhìn chung quanh với nhau và tôi biết tôi vừa có thêm một chút...gần như một buổi nhóm nữa được ở tại đây, và đó sẽ là Chúa nhật. Và tôi—tôi không muốn chiếm chỗ của mục sư của tôi, tôi thật thích nghe anh ấy giảng.

⁵ Tối Chúa nhật khi anh ấy giảng, tôi nói với anh em, tôi đã đi lên ở đây với một người bạn tối quầy phục vụ ăn uống khách ngồi trong xe này, để dùng một ổ bánh mì сэng-wich sau đó, Anh Evans và Chị Evans, và tình cờ gặp Anh và Chị Sothmann trên đó. Anh Sothmann và tất cả họ đã nhận xét về sứ điệp tuyệt vời đó. Và, tôi nói với anh em, hầu như, tôi đã sống với sứ điệp đó suốt tuần lễ. Và vài người trong họ nhận xét cách mà con đà điểu nghĩ nó đã giấu được chính mình. Vậy thì, điều đó có thực, khi nó cắm đầu của nó trong đất, nhưng hầu hết thân nó vẫn lòi ra ngoài. Vì vậy đôi khi đó là cách mà chúng ta làm. Chúng ta cố gắng giấu đầu của chúng ta phía sau điều gì đó, đó luôn luôn là...có lẽ chúng ta vẫn đang tỏ cho thấy, anh em biết đấy. Ngài thấy từng chút của chúng ta, anh em biết đấy. Vì vậy thật biết ơn điều đó.

⁶ Rồi tôi nghĩ, ồ, tôi thích trò chuyện với hội thánh và tôi nghĩ, ồ, tôi—tôi...Anh Neville phải trò chuyện với anh em luôn, vì vậy nên khi tôi đi xuống có thể ghé đây. Tôi không muốn là kẻ giả hình, và không muốn đưa ra một lời kêu gọi, hay không gì cả, chỉ ngồi đó ở nhà còn hội thánh mở cửa dưới đây. Tôi—tôi phải...Tôi muốn có mặt dưới đây vì tôi yêu thương anh em.

⁷ Tôi nói anh em biết, tôi chắc chắn hầu như...Thời tiết ở đây không hợp với tôi, và tôi...và miền quê không thích hợp với tôi và tôi bị dị ứng với không khí tại đây. Ngay khi luồng không khí đó ập vào tôi thì tôi bị nổi mề đay, khắp cả người, đấy, và anh em không có thể làm gì về điều đó được. Và tôi...Và chúng ta không cảm thấy dễ chịu, không ai trong chúng ta, khi chúng ta có mặt tại đây. Chúng ta...hầu như không một người nào trong chúng

tôi thực sự cảm thấy dễ chịu kể từ khi chúng tôi có mặt tại đây, vì chúng tôi hầu như đã quen với khí hậu cao đó.

⁸ Nhưng, bây giờ, điều mà kéo tôi đến đây là hết thấy anh em. Đúng thế, hết thấy anh em. Anh em biết, anh em tìm thấy nhiều người bạn, tôi—tôi thật biết ơn. Tôi nghĩ tôi...nếu tôi thật sự đếm được, cách cá nhân, những người tôi biết, có lẽ sẽ là hàng triệu người trên thế giới. Ai đó đã từng ước lượng con số, và có lẽ trong sự biết được cá nhân, khoảng chừng mười triệu người. Nhưng có điều gì đó về—về nhà, về những người nào đó: Thật sự có...Mọi người có điều đó, có những người đặc biệt trong đời sống của anh em. Anh em biết, tôi tin điều đó. Nếu không có, thì tại sao vợ của chúng ta đặc biệt đối với chúng ta? Và tại sao—tại sao là...Hiểu không? Chúng ta là...những người vợ của chúng ta, những người chồng của chúng ta, và đại loại như vậy, thì—thì đặc biệt. Và anh chị em có điều đó với bạn bè. Có điều gì đó mà anh chị em thật thích gặp họ và cứ trò chuyện với họ. Có những điểm nhỏ.

⁹ Và tôi có thể nghĩ về cái đầm cũ này tại đây nơi nhà thờ nhỏ này đứng, và nơi trước khi nó đứng ở đây nó không là gì ngoài một—một cái ao. Đó là lý do mà con đường được làm nên ở ngoài đó, chạy chung quanh cái ao ấy. Đây thật sự là tài sản, và trở nên đường phố gần bên cửa ra vào ở đó. Và, nhưng nó là một cái ao. Và tôi nhớ mình đã đi ra ngoài đây và cố gắng tìm một chỗ để xây một nhà thờ cho Chúa, và khi ấy chỉ là một chàng trai trẻ.

¹⁰ Và tôi đã lắng nghe những người này, chàng trai trẻ và một người khác ở trên đây, cầu nguyện cách đây một lát, với tất cả sự nhiệt thành đó. Tôi nghĩ, “Anh em biết, trước đây tôi thường có thể cầu nguyện giống như thế, hầu như, không kịp thở.” Và rồi anh em bắt đầu già, anh em hầu như chậm chạp đi dần, anh em biết, và điều đó. Anh em vẫn đang vận động, nhưng anh em đang “sang số hai” như tôi đã nói với Anh Wood ngoài đó. Nhưng, và rồi như...Và rồi sau một thời gian ngắn, tôi nghĩ, anh em hạ xuống số thấp, khi anh em khoảng bảy mươi hay tám mươi. Nhưng, anh em biết, sự...dấu sao, anh em vẫn đang di chuyển. Hề chừng nào anh em có thể di chuyển, thì điều đó có gì quan trọng? Chỉ thêm một ít thời gian để đi đến đó.

11 Tôi nhớ cách mình đã cầu nguyện thế nào, và ngay tại đây trong lùm cỏ dại này, ngay ở đây chỗ bực giảng này đứng bây giờ, gần như nơi bực đó, đó là nơi tôi đã đóng cây cọc nhỏ nơi tôi biết đặt bực giảng. Chúa là Đức Chúa Trời ban cho tôi nơi này. Vâng, thưa quý vị. Bây giờ, ngay tại đó trong vầng đá góc đã đặt lời làm chứng của tôi về một khả tượng buổi sáng tôi đã đặt nó, khi mà hầu như tôi không thể nghĩ được lúc ấy, nói, “Đây không phải là đền tạm của người, nhưng hãy làm công việc của một nhà truyền giảng Phúc âm,” Ngài phán. Tôi đã nhìn ra và thấy cả thế giới tại đó, và bầu trời màu xanh rực rỡ, và dân sự đến từ mọi nơi; đó là chỗ đang đặt vầng đá góc tại đó. Tôi nghĩ điều ấy sẽ xảy ra thật nhỏ bé làm sao, thậm chí dấu khả tượng đã nói như vậy; nhưng không sai, dấu sao nó sẽ có ở đó.

12 Tôi có nhiều cuộc phỏng vấn tuần này, bởi vì, Chúa nhật, sự Hiện diện ân điển của Chúa đã giảng xuống. Và tôi được cho phải ra đi thứ Hai.

13 Tôi đã...chúng tôi, bọn trẻ chưa có kỳ nghỉ. Kỳ nghỉ của tôi đến sau, trễ hơn một chút. Nhưng tôi muốn đem bọn trẻ đi một thời gian ngắn. Chúng phải trở lại và đi học bây giờ, và vì vậy tôi nghĩ tuần này sẽ là một thì giờ tốt đẹp. Đối mặt với Chicago tuần tới trong buổi nhóm ấy tại đó.

14 Nhưng rồi sự—sự xúc đầu của Thánh Linh, tôi nghĩ, “Bây giờ là lúc có những cuộc phỏng vấn.” Bây giờ là lúc mà những...mà tôi có thể gặp vài người trong số họ ở đó. Và có...Tôi thấy có một số người đang ngồi hiện diện trong căn phòng. Họ biết là Chúa đã gặp gỡ chúng ta hay không.

15 Điều lạ mà...mọi người ở bên cạnh một số phụ nữ mà Billy đã đưa vào một khoảng ngay trước đó, thiếu phụ nào đó từ Louisville, chị ấy có một bé gái đã có mặt tại đây, tôi nghĩ họ thực sự thuộc Hội Thánh của Đức Chúa Trời tại Louisville, hay gần như thế. Nhưng mỗi trường hợp, mỗi người trong họ đi vào, trước khi tôi rời nhà Chúa Thánh Linh đã bảo tôi ai sẽ có mặt tại đây, những gì họ sẽ cầu xin. Và tôi đã viết xuống một mảnh giấy và nói chỉ những gì họ yêu cầu và những câu hỏi của họ cách mà họ hỏi chúng, và cách chúng được trả lời thế nào. Rồi tôi bảo với họ, tôi sẽ nói “Đây là đúng điều mà bạn...hãy nhìn nào, cách đây

vài phút ở đây, những gì Đức Thánh Linh đã bảo...” Tôi vớ tay qua bàn và nói, “Hiểu không? Ngài đã bảo tôi điều này trước lúc anh em đến.” Hiểu không? Nhưng trong lúc tôi đang ở nhà, ai sẽ có mặt tại đó và những gì sẽ xảy ra, thái độ của họ sẽ thế nào, và tất cả về điều đó, thậm chí trước khi tôi rời nhà.

16 Tôi đã nhìn thấy lần đó, nhiều lần, khi tôi trên đường đi xuống, cầu nguyện, tôi đã thấy hàng cầu nguyện đó đi qua trước tôi và biết mỗi tên sẽ có trong hàng cầu nguyện, trước khi tôi từng đến tại đây. Đúng vậy. Và thậm chí biết họ đang ngồi ở đâu trong nhà thờ và điều gì họ...họ sẽ ăn mặc như thế nào và họ trông giống như thế nào. Anh em không nói cho dân sự mọi điều giống như thế. Anh em...Có những điều đang xảy ra anh em thật sự không nói cho họ biết được. Không cần thiết để nói cho họ. Tôi chỉ nói cho dân sự những điều mà tôi nghĩ sẽ giúp đỡ được họ, khi Chúa hối thúc tôi nói với họ, nói, “Hãy nói điều này.” Anh em sẽ không muốn nói mọi điều mà anh em đã thấy, bởi vì điều đó sẽ là không đúng, anh em biết đấy, anh em chỉ...dĩ nhiên, anh em gặp rắc rối và mọi điều khác giống như thế. Anh em phải biết cách để vận dụng những điều đó bởi Thánh Linh của Chúa.

17 Tôi đã có nhiều người đứng trước tôi và hỏi tôi những câu hỏi, tôi biết chính xác, nhưng tôi sẽ không nói cho họ biết, vì tôi thực sự cảm thấy bị kiềm chế không làm điều đó. Anh em còn nhớ, tôi tin là tối thứ Tư vừa rồi, tôi đã giảng về, *Một Người Tù*. Hiểu không? Thấy đó, anh em muốn nói cho người ấy hay, nhưng Điều gì đó bảo, “Đừng làm điều đó.” Thánh Linh phán, “Đừng làm điều đó. Đừng làm điều đó.” Tuy nhiên một sự ban cho đang hướng thẳng về đó, đấy. “Đừng làm điều đó. Đừng làm điều đó.” Đấy, vậy tốt hơn anh em không làm nó; nếu không thì sẽ gặp rắc rối với Đức Chúa Trời.

18 Bây giờ, chúng ta không đi xuống đây đêm nay chỉ để đứng tại đây. Chúng ta muốn nghe Lời của Chúa. Anh em đã cầu nguyện và chúng ta đã có một thời gian tuyệt vời, và—và tôi... luôn luôn khi tôi đến tôi biết tôi mang theo chỉ một quyển sách nhỏ về đề tài bởi vì có...Đôi khi Anh Neville rất lịch sự anh ấy cứ hỏi tôi, “Anh sẽ làm *điều này*,” hay “làm *điều kia*,” hoặc “giảng không?” Và tôi nhìn qua ở đây cho đến lúc tìm thấy cho mình

một phân đoạn nào đó và rồi chúng ta sẽ bắt đầu từ đó. Và tôi tin chắc...Bây giờ, chắc chắn Chúa nhật...

¹⁹ Bây giờ, tôi không...Chúng ta không bao giờ biết, chúng ta không thể nói. Anh em thấy, những lần tôi đã đến đây với—với một phân đoạn trong đầu mà tôi định giảng, rồi khi đến đây thì thay đổi hoàn toàn. Và tôi đã có những câu Kinh Thánh được viết xuống, tôi nói, “Mình sẽ sử dụng phân đoạn này, mình sẽ dùng những lời Kinh Thánh này. Khi đến đó, mình sẽ nói *điều này, điều kia* hay *điều nọ*.” Tôi sẽ viết xuống, giống như, Cô-rinh-tô Nhất 5:15, và Cô-rinh-tô Nhì 7:1, và Ma-thi-ơ 28:16, đại loại như vậy, cứ đưa chúng vào giống như thế, viết xuống giống như thế này, và viết những câu Kinh Thánh xuống. Và nhìn xuống đó, tôi biết những gì Kinh Thánh nói ở đó; đôi khi thậm chí không đụng đến phần đó, cứ đi vòng vo với nhau, một cách khác hẳn. Và chúng ta thật sự không biết.

²⁰ Vậy bây giờ, nếu Chúa cho phép, tôi muốn giảng, để kết thúc loạt buổi nhóm thờ phượng nhỏ này kể từ khi tôi có mặt tại đây, sáng Chúa nhật, về một điều rất quan trọng. Vậy, nào, hãy đến sớm, chuẩn bị để ở lại muộn một chút, có lẽ khoảng hai giờ, gần như thế. Và vì vậy chính là...Tôi đã có khoảng ba mươi hay bốn mươi câu Kinh Thánh đã được viết ra về đề tài đó rồi, nhưng tôi nghĩ điều mà...điều mà tôi đang cố gắng làm, nếu Chúa Thánh Linh giúp đỡ tôi, để nắm bắt Sự điệp và nơi mà Lời có mặt bây giờ, và gây dựng Nó ngay tại chỗ Nó bắt đầu, và gây dựng Nó đúng vào trong thời hiện tại.

²¹ Để mà khi tôi—tôi lên đường đi Chicago, thì tôi phải đi thẳng đến Arizona, rồi tiếp tục, và tiếp tục. Và có lẽ, theo như tôi biết, có lẽ là một lần nữa năm tới, có lẽ là mùa hè tới, trước khi tôi có thể quay trở lại với đền tạm, trừ phi bằng ngang qua con đường này lần nữa, vì tôi đã có những buổi nhóm.

²² Và Billy, ngay bây giờ, đang làm việc ở nước ngoài cho một chuyến đi toàn thế giới bắt đầu ngay lập tức sau Lễ Giáng sinh. Và tôi đã đặt chỗ hết cho đến gần khoảng tháng Mười hai, và, ồ, có lẽ tuần đầu tiên vào tháng Mười hai, tại Dallas. Vậy nên—nên trong tháng Giêng chúng tôi muốn bắt đầu một chuyến đi vòng quanh toàn thế giới, đi luôn vòng quanh, hoàn toàn, và chúng tôi

đang làm việc cho chuyến đi đó bây giờ, thấy thật đúng nơi Chúa sẽ dẫn dắt. Và—và tôi—tôi thật biết ơn với...thậm chí đối với dân sự, quý vị mục sư truyền đạo, thật nhiều khi tôi nói chống lại các hệ phái của—của họ và những điều giống như thế.

²³ Anh em biết, về những quyển sách đang nằm ngay phía sau đó bây giờ, Anh Roy Borders lo về giấy mời, và kể từ Lễ Giáng sinh, ngày đầu năm, đã có trên một ngàn giấy mời ở khắp thế giới. Một ngàn giấy mời đã trở lại đó. Vậy Chúa thật sự phải chỉ dẫn tôi nên theo một trong những giấy mời nào trong những cái đó để đi đến, và điều gì để làm. Chúng ta chỉ tùy thuộc Ngài. Anh em không thể nhận hết thấy chúng được. Anh—anh em không thể nhận tám hay mười lời mời vào mùa hè nếu anh em phải nhận, trong một—trong một chuyến đi trọn gói...trừ phi anh em chỉ đi một đêm ở đây và một đêm ở đó, và đó là...họ đang yêu cầu trong hai tuần và ba tuần, đại loại như vậy, hể chừng nào anh em có thể ở lại, hay một vài người trong họ nói “hể chừng nào Chúa dẫn dắt,” và—và tất cả giống như thế, vì vậy anh em không biết thật chính xác nơi để bắt đầu hay điều gì để làm. Vì vậy chúng ta chỉ đặt chúng ra trước Chúa, thưa, “Bây giờ, xin Ngài nói cho chúng con biết, lạy Cha Thiên thượng.” Và anh em giúp tôi cầu nguyện với vấn đề này, đây, anh em giúp tôi cầu nguyện để chúng ta có thể làm xong việc này.

²⁴ Và tôi nghĩ, sau khi có buổi nhóm chữa lành Chúa nhật vừa rồi, thì có lẽ Chúa nhật này nếu chúng ta chỉ nhận lãnh lời giảng dạy và mang nó ra ngay và tỏ cho thấy thời—thời đại nào mà chúng ta...chúng ta đang ở, điều gì—điều gì là—điều gì là—điều gì là—mục đích ba lớp của kế hoạch vĩ đại của Đức Chúa Trời kể từ trước khi sáng thế, và mang nó xuống cho hôm nay, kế hoạch ba lớp của Đức Chúa Trời, kế hoạch đó. Tôi đang làm việc trong phần hai của nó hiện giờ, đem những lời Kinh Thánh ra, và tìm kiếm chúng và đặt để chúng.

Bây giờ, chúng ta hãy xem, chúng ta hãy cúi đầu giây lát.

²⁵ Lạy Chúa Jêsus, Đấng Chấn Chiên lớn của bầy chiên, chúng con nhóm họp tại đây tối nay trong Danh thánh, ân điển nhất của Ngài. Chúng con yêu Ngài, lạy Chúa, và chúng con cảm tạ Ngài vì buổi nhóm cầu nguyện này tối nay, vì những bản thánh

ca của hội thánh khi chúng con hát với niềm vui trong lòng, và— và nghe những bài hát đó lúc họ đi vào, vỗ tay. Và rồi chúng con quỳ gối xuống và dốc đổ tất cả tấm lòng mình ra với Ngài, và cảm tạ Ngài vì những gì Ngài đã làm cho chúng con, và—và cầu xin Ngài tiếp tục bước đi với chúng con.

²⁶ Và bây giờ là thì giờ dành cho việc đọc Lời và cho điều gì đó được giảng, với dân sự. Xin hướng dẫn chúng con trong những ý nghĩ của chúng con, Cha ôi, và nhận lấy sự vinh hiển. Và nói điều gì đó tối nay, qua chúng con, hầu cho sẽ giúp tất cả chúng con đi ra khỏi nơi đây với mục đích trong lòng chúng con để sống tốt hơn và gần gũi hơn với Ngài trước đây. Vì đó là điều mà chúng con có mặt tại đây, Chúa ôi, chúng con ở đây để biết nhiều hơn về Ngài. Và chúng con cầu nguyện để Ngài sẽ mở ra sự Hiện hữu vĩ đại của Ngài với chúng con tối nay trong sự khải thị của Lời Ngài, hầu cho chúng con có thể biết cách là một—một Cơ-đốc nhân tốt hơn và hành động như thế nào trong những ngày sau rốt này. Chúng con cầu xin nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁷ Bây giờ, tầm mắt tôi nhìn vào một phân đoạn tại đây trong Ê-sai, Ê-sai 38. Chúng ta hãy đọc qua Ê-sai, Ê-sai 38.

Trong những ngày đó Ê-xê-chia lâm bệnh sắp chết. Và đấng tiên tri Ê-sai, con trai A-mốt, đến hầu vua, và tâu rằng: CHÚA phán như vậy: Hãy sắp đặt nhà người, vì người sẽ chết, không sống được nữa.

Lúc ấy Ê-xê-chia bèn quay mặt vào tường, cầu nguyện với CHÚA.

Và nói, Xin nhớ đến tôi, Hỡi CHÚA, tôi cầu xin Ngài, tôi đã bước đi trước Ngài trong lẽ thật và với trọn lòng thành, và đã làm điều lành trước mặt Ngài. Và Ê-xê-...Ê-xê-chia khóc dầm dề.

Bấy giờ có lời của CHÚA phán với Ê-sai, rằng:

Hãy đi, và nói cùng Ê-xê-chia rằng, Đức Chúa Trời của Đa-vít, tổ người, CHÚA phán như vậy, Ta đã nghe lời cầu nguyện của người, Ta đã thấy nước mắt người: Nay, Ta sẽ thêm cho người mười lăm năm nữa.

28 Cầu xin Chúa gia ỡn phước của Ngài cho việc đọc này. Tôi tin, đó là một đề tài rất nổi bật cho một sứ điệp ngắn tại đây. Tôi muốn gọi đó là: *Chúa Không Gọi Con Người Đến Sự Phán Xét Mà Không Cảnh Báo Người Trước*. Và chúng ta—chúng ta—chúng ta nắm được bối—bối cảnh hay nền tảng của nó ở đây, trong đề tài này tối nay, Đức Chúa Trời cảnh báo con người trước khi mang người đến với sự chết của người.

29 Vậy thì, mọi người có điều này. Chúng ta có thể nói, “Ồ, người này chết mà không có lời cảnh báo nào.” Không, không, không. Đức Chúa Trời không bao giờ...Anh em không biết những gì ở trong lòng người đó, anh em không biết những gì đang diễn ra trong đời sống của anh ta. Hiểu không? Đức Chúa Trời không bao giờ mang bất kỳ người nào đến sự chết mà trước tiên không cảnh báo người về điều đó, nói cho người biết, nó là điều gì đó, một sự chuẩn bị. Đức Chúa Trời là—là đáng tể trị, và Ngài—Ngài gõ cửa lòng của mỗi người, ban cho người ấy cơ hội để đến. Bây giờ, người ấy có thể không nhận cảnh báo và bác bỏ Nó, và—và lắc đầu với Nó rồi bước đi, nói, “À, đó chỉ là một cảm giác khôì hài, ta sẽ bỏ qua thôi.” Nhưng, dầu sao đi nữa, chính là Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời đang phán với người.

30 Và Đức Chúa Trời thậm chí không bao giờ mang đến sự phán xét trên đất mà trước tiên không có cho dân sự một lời cảnh báo. Đức Chúa Trời không bao giờ làm điều gì mà không tuyên bố trước những gì Ngài sắp làm. Và Ngài ban cho dân sự một sự lựa chọn, và anh em có thể—anh em có thể làm đúng hay sai. Đó là của Ngài...Thấy đó, Đức Chúa Trời có thể không bao giờ thay đổi bản chất của Ngài—bản chất của Ngài. Chương trình của Ngài có thể không bao giờ thay đổi với những gì Ngài đã khởi đầu, bởi vì Ngài là vô hạn và chương trình của Ngài và những ý tưởng của Ngài hết thảy đều hoàn hảo. Vì thế, nếu Ngài muốn thay đổi Nó, điều đó sẽ cho thấy rằng Ngài đã học hỏi thêm. Vậy nên, là vô hạn, Ngài không thể học hỏi thêm. Quyết—quyết định đầu tiên của Ngài—quyết định đầu tiên của Ngài thì luôn luôn hoàn hảo, và không có điều gì có thể thay đổi Nó được. Hiểu không?

31 Đức Chúa Trời, trước khi con người từng đặt...có một cơ hội để làm sai trật, Ngài đã đặt người trên cơ sở tới chỗ người có thể

chấp nhận hay chối bỏ, người có thể chấp nhận hay—hay không.

³² Nhân tiện, lấy ví dụ, nếu nhà truyền giảng đó ở trong đây, Anh Baker, tôi tin là trên những—những cuộc phỏng vấn ngày nọ, tôi đã có những câu hỏi của anh mà anh đã viết ra cho tôi về dòng giống của rắn. Tôi có những câu hỏi đó đang đặt phía sau đây bây giờ. Nếu anh ấy ở đây, ồ, vậy thì...Tôi không nhìn thấy anh ở đâu ngay lúc này. Nhưng đây rồi. Anh và vợ anh, một người đàn ông rất tốt và một—một người đàn bà, nhưng họ—họ không thể hiểu được một vài điều về sự giảng dạy dòng giống của rắn, cách mà—mà...một số câu hỏi về những gì mà tôi đã nói, và—và những bài giảng vượt ra ngoài giới hạn đó, và—và trò chuyện về sự—sự thai nghén và vân vân. Nhưng tôi...rồi giống như người anh em ấy, một người tốt đẹp, thật sự là một Cơ-đốc nhân trong một đôi năm hay hai năm, nhưng thật sự không hiểu được, anh em biết đấy.

³³ Thật khó nếu anh em không...Anh em phải lệ thuộc vào Chúa Thánh Linh bởi vì Kinh Thánh này được chép trong những điều bí ẩn. Anh em thật sự không thể ngồi xuống và đọc Nó giống như một tờ báo. Nó được giấu kín. Vâng, thưa quý vị. Làm thế nào anh em từng giải thích Đức Chúa Trời khi Ngài bảo Môi-se trên đó, phán, “Bây giờ, người không được làm bất kỳ tượng chạm nào,” trong những điều rắn của Ngài, “người không được làm bất kỳ thứ gì giống như Trời, bất cứ—bất cứ Thiên sứ nào, hay điều gì khác, không làm bất cứ tượng chạm nào,” và tuy nhiên vào cùng ngày đó đã bảo ông đúc hai Thiên sứ bằng đồng và đặt ngay tại ngôi thương xót, ngôi thương xót ở đâu? Hiểu không? Anh em phải biết Đức Chúa Trời và Bản tánh của Ngài trước khi anh em có thể hiểu Lời Ngài. Ngài—Ngài—Ngài có chìa khóa cho Lời đó, chính Ngài, và Ngài—Ngài là Đấng duy nhất có thể—có thể cầm giữ Nó và mở Nó ra, và vì vậy Ngài là Đấng phải khảo thí Nó.

³⁴ Và bây giờ, chúng ta tìm thấy Bản tánh đó của Ngài đã có, ở đây, để luôn luôn cảnh cáo một người trước sự phán xét, để cảnh báo một dân tộc trước sự phán xét, và đại loại như vậy. Ngài luôn luôn đưa ra lời cảnh cáo của Ngài, một người nhắc nhở cho chúng ta, về trách nhiệm. Chúng ta chịu trách nhiệm, và Đức Chúa Trời đã đặt chúng ta trên đất này vì một lý do, và lý

do đó mà Ngài đặt chúng ta ở đây, chúng ta chịu trách nhiệm với Ngài vì lý do đó. Anh em nên đi đến với Ngài và tìm thấy những gì Ngài muốn anh em làm. Hiểu không? Nếu anh em không...

35 Nếu anh em đi làm việc cho một người, và người ấy cho anh em một công việc trên nông trang, hay điều gì khác, và anh em cứ đi ra ngoài đến nhà kho và cứ ngồi ngoài đó, rồi nói, “Được chứ?” Thấy đó, anh em phải đi hỏi ông ta điều gì ông muốn anh em làm, và rồi làm điều đó. Nếu anh em đang làm việc cho một người, hãy tìm thấy những bốn phận của anh em là gì.

36 Và rồi nếu đời sống của chúng ta trên trái—trái đất đây, thì chúng ta nên đi đến Đấng Mà đã đặt chúng ta tại đây, và, “Chúa ôi, Ngài muốn chúng con làm gì? Điều gì—điều gì—điều gì con phải làm? Tại sao con có mặt tại đây?” Nếu đó là một bà nội trợ, người rửa bát đĩa, nếu đó là... Bất cứ điều gì Đức Chúa Trời muốn anh chị em làm, thì anh chị em làm hết sức mà mình biết cách để làm điều đó. Cho dù nó nhỏ bé thế nào, cho dù nó nhỏ bé thế nào đi nữa, anh chị em phải làm điều đó.

37 Anh chị em nói, “Ồ...” Vấn đề của nó, là, mỗi người trong chúng ta muốn có công việc của người tiếp theo. Tất cả chúng ta đều muốn ôm đồm, như chúng ta nói, anh em biết đấy.

38 Giống như chiếc đồng hồ đeo tay này ở đây, bây giờ, mỗi chuyển động nhỏ trong đó có chỗ của nó. Bây giờ, mỗi phần của nó không thể là những chiếc kim. Vậy thì, tôi chỉ nhìn vào những chiếc kim để biết mấy giờ. Nhưng nếu một trong những bánh xe trong đó bị trục trặc, đồng hồ đó sẽ không giữ đúng giờ.

39 Và đó là cách xảy ra với dân sự. Chúng ta hết thấy, Thân thể của Đấng Christ, phải ở trong vị trí của mình, trong sự hài hòa. Hiểu không? Và rồi chúng ta có thể nhìn chung quanh và thấy thì giờ của thời đại là gì. Hiểu không? Thế thì thế giới đang nhìn để thấy nó là điều gì. Hiểu không? Hiểu không? Nhưng họ đang quan sát anh em. Và nếu như anh em chỉ là một sợi tóc nhỏ, lò xo chính, hay bất kỳ anh em là gì, anh em hãy làm công việc thật tốt nhất mà anh em có thể làm.

40 Bây giờ, bởi vì, chúng ta có một trách nhiệm mà chúng ta phải trả lời cho Đức Chúa Trời ngày nào đó. Mọi người sống trên

mặt đất phải trả lời với Đức Chúa Trời về một trách nhiệm. Và, với nhiều người trong chúng ta, một cương vị quản gia, chúng ta phải trả lời. Chúng ta... Trách nhiệm này là cương vị quản gia đã được Đức Chúa Trời ủy thác cho chúng ta, tôi không quan tâm đó là gì. Như tôi đã nói cách đây một lát, “một bà nội trợ,” thế thì hãy là một bà nội trợ chân chính. Đúng vậy. Nếu đó phải là một nông gia, hãy là một nông gia chân chính. Bất kể nó là điều gì mà Đức Chúa Trời đã đặt để anh em làm, anh em có cương vị quản gia với điều đó, anh em phải trả lời với Đức Chúa Trời, bởi vì nó lấy tất cả những điều này để làm điều đó.

41 Ê-xê-chia được bảo để sửa soạn và sẵn sàng bởi vì ông phải gặp Đấng Tạo dựng của mình. Bây giờ, Ê-xê-chia là vua, và một—một vĩ nhân. Anh em có để ý lời khẩn cầu của ông tại đây không? “Lạy Chúa, tôi khẩn xin Ngài xem xét tôi. Tôi—tôi đã bước đi trước Ngài với một tấm lòng trọn vẹn.” Thật là một lời làm chứng tuyệt vời đối với—với—với chúng ta ngày nay, và nó nên có, cho một người mà bước đi trước Chúa.

42 Thậm chí cái chết được tuyên bố trên con người đó và tuy nhiên Đức Chúa Trời đã thay đổi ý định của Ngài về ông, bởi vì Ê-xê-chia muốn làm điều gì đó và Đức Chúa Trời phán Ngài “sẽ ban cho chúng ta những điều lòng chúng ta ao ước.” Và giờ của Ê-xê-chia đã đến, và ông—ông bị một bệnh ung thư ở trên ông, hay điều gì khác, và—và người ta gọi nó là “mọt ung độc” trong thời đó, nhưng chúng ta biết mọt ung độc thường không giết chết người, họ hoàn toàn khỏe mạnh lại. Nhưng nó có lẽ là bệnh ung thư, và nó lở ra giống như một ung nhọt. Và—và Chúa đã phán với Ê-sai, nói, “Hãy đi lên đó và nói với người rằng người sắp chết.” Và Ê-xê-chia có điều gì đó ông muốn làm cho đến lúc ấy. Ông đã—ông đã...

43 Khi anh em khẩn cầu điều gì với Đức Chúa Trời, anh em phải có lý do cho điều đó. Nó cũng giống như lời Kinh Thánh này mà tôi rất thường nhắc đến, “Nếu các ngươi nói với núi này, ‘Hãy dời đi,’ và không nghi ngờ, nhưng tin những gì các ngươi đã nói sẽ ứng nghiệm, thì các ngươi có thể có được điều các ngươi đã nói.” Vậy thì, điều đó được cùng nhau kiểm soát về động cơ và mục tiêu, xem đây, nếu không thì nó sẽ không xảy ra. Hiểu không?

44 Anh em thật sự không thể đi ra ngoài đây...Đó là nơi nhiều người trong chúng ta phạm nhiều sai lầm, là đi ra và nói, “Bây giờ, tôi sẽ tỏ cho anh em thấy tôi có đức tin để làm điều này.” Vậy thì, ngay từ đầu anh em đã sai rồi. Đức Chúa Trời không ban cho anh em các ân tứ chỉ để mà đùa giỡn với nó.

45 Như tôi đã nói cách đây một lát, Ngài không tỏ cho anh em thấy các khả năng chỉ để đùa giỡn. Không có gì để chơi đùa cả. Điều đó thiêng liêng. Chỉ sử dụng nó trong...như Chúa sẽ cho phép anh em. Hãy là một người tù cho Ngài. Cho dù anh em có muốn nói cho anh chàng đó là anh ta sai đến thế nào, và điều này, điều kia, hay điều nọ, anh em vẫn giữ yên lặng cho đến lúc Đức Chúa Trời phán vậy. Rồi khi Đức Chúa Trời phán vậy, thì anh em có thể đến với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Cho đến lúc đó, hoàn toàn quên điều đó đi.

46 Thế—thế giới ngày hôm nay cũng giống như Ê-xê-chia vào thời đó, nó đã được cảnh báo. Nó luôn luôn được cảnh báo. Hội thánh đang được cảnh báo. Và, giờ đây, những điều này hoàn toàn không phải xảy ra tình—tình cờ. Cả thấy đều có điều gì đó ở phía sau chúng.

47 Bây giờ, Ê-xê-chia, đang bị đau, bị ung nhọt này, không phải là tình cờ. Đức Chúa Trời đã sai Ê-sai đến đó và bảo ông sắp đặt việc nhà bây giờ bởi vì ông sắp chết. Và Ê-xê-chia đã khóc, và thưa với Đức Chúa Trời, “Tôi đã bước đi trước Ngài với một tấm lòng trọn vẹn và tôi—tôi cầu nguyện Ngài gia thêm đời sống của tôi vì một nguyên do, một nguyên do tốt, sự nghiệp của Đức Chúa Trời.”

Đức Chúa Trời đã bảo vị tiên tri, phán, “Hãy quay lại và nói với người.”

48 Vậy thì điều đó có lạ không? Ê-xê-chia là người vĩ đại nhất trong xứ. Hiểu không? Ê-xê-chia là vua, và một người tin kính. Ông là con người chân thật, nếu ông có thể khẩn cầu điều ấy trước Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời không quở trách ông vì điều đó, “Tôi đã bước đi trước Ngài với một tấm lòng trọn vẹn.” Vậy thì điều đó đang nói lên thật nhiều. Hiểu không?

49 Và Đức Chúa Trời không hề phán, “Không, hỡi Ê-xê-chia, người đừng làm điều đó,” nhưng Ngài đã cho phép ông đã làm điều đó. Và Ngài phán, “Ta sẽ—Ta sẽ giữ mạng sống của người lâu thêm một chút nữa.” Hiểu không? “Ta sẽ ban cho người điều cầu xin của người,” đấy, bởi vì ông là một người công nghĩa, ông là một—một đầy tớ thật với Đấng Christ.

50 Và rồi chúng ta cảm thấy rằng chúng ta có quyền cầu xin điều gì đó nếu—nếu mục tiêu của chúng ta là đúng, và rồi động cơ của chúng ta với điều đó.

51 Bây giờ, chúng ta thấy điều đó ngày nay trong nhiều năm qua, tôi muốn nói trong mười lăm năm vừa qua, hay nhiều hơn nữa, luôn luôn có một lời cảnh báo khắp đất nước, “Hãy ăn năn, hoặc là hư mất!”

52 Anh em lưu ý, tôi nói chuyện ngày hôm nay với vợ tôi thật sớm sáng nay, và tôi...lúc sớm ở buổi điểm tâm, chúng tôi đang ngồi tại bàn trò chuyện trước khi tôi rời nhà. Và tôi nói, “Vợ...” Nàng đang nói về Billy Graham, và về vợ ông, thật bình thường như thế nào và mọi thứ họ cố gắng sống. Tôi nói, “Đó là một tôi tớ thật khi ông cố gắng không...khi ông...người có lẽ làm ra hai hay ba triệu một năm từ trong những chiến dịch của ông, nhưng ông không nhận nó, cơ sở của ông nhận, đưa trở lại vào công tác và phát thanh, và đại loại như vậy. Và Billy nhận khoảng hai mươi lăm ngàn đô-la một năm.”

53 Nàng nói, “Ông ấy sẽ tiêu xài hai mươi lăm ngàn đô-la một năm như thế nào?”

54 Tôi nói, “Ông—ông ấy chỉ lấy những gì ông phải có, chỉ thế thôi. Ông phải trả tiền nhà, và mọi thứ.” Tôi tiếp tục, và tôi nói, “Anh kính trọng Billy Graham thật nhiều,” tôi nói, “bởi vì ông có một sứ điệp, và sứ điệp đó là sự ăn năn.”

55 Và rồi, tôi nói với anh em, không có ai mà tôi biết, ở trong xứ sở ngày nay, mà Đức Chúa Trời đã sử dụng với sứ điệp đó giống như Billy Graham.Ồ, ông ấy đưa điều đó vào đúng lúc, và ông chỉ đứng đó và, tôi muốn nói, ông kêu gọi họ những chính trị gia và những thuộc viên giáo hội đến với sự ăn năn. Nhưng đó là theo như ông có thể hành động.

⁵⁶ Và ở đây xuất hiện Anh Oral Roberts, đây tớ vĩ đại khác của Chúa. Và không có ai xuất hiện ở ngoài đó và so sánh với Oral Roberts. Chiếc gong kìm của mãnh thú—trục xuất những tà linh và gọi Danh của Chúa và—và những xúc cảm nhỏ, vùn vùn, về sự chữa lành Thiêng liêng. Điều đó hoàn toàn đúng. Đó là một sứ giả với Ngũ tuần.

⁵⁷ Đó là một sứ giả cho thế giới giáo phái giáo hội, đây, và thế giới nguội lạnh.

⁵⁸ Và rồi nhìn quanh trong linh vụ khiêm nhường bé nhỏ của riêng chúng ta, đang đứng “Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi,” anh em thấy. Điều đó đang thực hiện cái gì? Kêu gọi nhóm Nàng Dâu đó, anh em thấy. Hiểu không? Đây, nó—nó kêu gọi từ cả hai nhóm kia. Nó đang lấy một Bánh xe ra khỏi bánh xe. Anh em hiểu tôi có ý nói gì chứ?

⁵⁹ Và rồi Đức Chúa Trời xác định sứ điệp đó mà Billy Graham giảng. Đức Chúa Trời chữa lành người đau bởi những lời cầu nguyện của Oral Roberts. Và Đức Chúa Trời sản xuất những điều mà Chúa Jêsus...chứng minh rằng Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Và nó đang kêu gọi những điều đó mà...Nó là những sứ điệp của thời đại. Và mỗi một sứ điệp đó đang kêu gọi, “Ăn năn, hay hư mất!” Đúng thế. “Ăn năn, hay hư mất!” Không còn hy vọng nào nữa, tất cả mất rồi. Thế giới được cảnh báo về sự Tái lâm của Ngài. Mỗi một sứ điệp đó nói và cảnh báo về sự Đến của Chúa Jêsus, đối với cả giáo phái giáo hội...

⁶⁰ Hãy nhớ, Đức Chúa Trời luôn luôn ở trong những bộ ba. Giống như Cha, Con, và Thánh Linh; và sự xưng nghĩa, và báp... và sự nên thánh, phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh; đại loại như vậy; Ngài ở trong những bộ ba.

⁶¹ Bây giờ, Đức Chúa Trời là sứ điệp đó về sự ăn năn với giáo hội có danh hư thực. Đức Chúa Trời ở trong sứ điệp đó về sự chữa lành Thiêng liêng cho hội thánh Ngũ tuần. Đức Chúa Trời ở trong Sứ điệp cho Nàng Dâu. Hiểu không? Vậy chúng ta tìm thấy rằng tất cả những sứ điệp đang kêu gọi, sứ điệp này cho *điều này*, sứ điệp này cho *điều kia*, và sứ điệp kia cho *điều đó*. Đức Chúa Trời đang kêu gọi hội thánh ra khỏi thế gian; kêu...kêu gọi hội

thánh trong giáo hội giáo phái vào trong Ngũ tuần; và đang kêu gọi Nàng Dâu ra khỏi giới Ngũ tuần. Hiểu không?

⁶² Giống như Luther, Wesley, và bây giờ. Xem đó, hết thấy đều làm hình bóng một cách hoàn hảo và không có lỗi nào về điều đó. Tôi đã động chạm đến hết chung quanh những sự cuối cùng của nó, và các khía cạnh của nó, và bên trong và bên ngoài của nó, và đã tỏ cho thấy điều đó bằng Kinh Thánh, bằng niên đại của nó, cho đến khi chúng ta biết rằng đó hoàn toàn là Lẽ thật. Hiểu không? Không có lỗi nào. Chúa nhật tôi hy vọng rằng Đức Chúa Trời dầm thấm thật sâu điều đó để anh em sẽ không bao giờ có thể đi xa khỏi nó được. Hiểu không?

⁶³ Bây giờ, Đức Chúa Trời đang ban cho lời cảnh báo, “Hãy sửa soạn cho sự phán xét.” Quả bom nguyên tử đang ở trong các hầm chứa máy bay, mọi thứ đang sẵn sàng. Và Đức Chúa Trời, trước khi Ngài để cho điều này xảy ra, Ngài ban xuống lời kêu gọi, giống như Ngài đã làm tại Sô-đôm, “Hãy ra khỏi nó. Hãy sửa soạn. Có điều gì đó sắp xảy ra.”

⁶⁴ Giống như trong thời của Nô-ê, trước khi Đức Chúa Trời sai nước lụt đến để hủy diệt thế gian trong thế giới đại hồng thủy đã chìm đắm trong tội lỗi, như Chúa Jêsus đã phán một cách rõ ràng rằng đã có một ngày giống như thế này. “Như việc đã xảy ra trong thời Nô-ê thế nào, sự đến của Con Người cũng sẽ giống như vậy.” Cách mà những người nữ đó đang hoành hành như thế nào, và—và việc cưới gả, và—và những thành tựu khoa học vĩ đại, và những người học thức thông minh về phe trí tuệ, và Bầy nhỏ khiêm nhường đi về một phía chờ đợi sự phán xét đang đến và thoát khỏi. Và trước khi Đức Chúa Trời sai đến sự phán xét đó, Ngài đã sai đến một vị tiên tri.

⁶⁵ Giống như Ngài đã làm với Ê-xê-chia, Ngài phán, “Hãy sửa soạn, vì những sự phán xét đang sẵn sàng đổ xuống.”

⁶⁶ Và ông đã làm cho dân sự sẵn sàng cho thì giờ đó. Nô-ê đã làm cho dân sự sẵn sàng, và đó là sự kêu gọi của ơn thương xót trước sự đoán xét.

⁶⁷ Ni-ni-ve được báo cho biết trước thì giờ của họ. Đức Chúa Trời đã nhìn xuống Ni-ni-ve, và Ngài phán, “Ta—Ta thật chán

ngấy và mệt mỏi về những điều này.” Tôi—tôi—tôi hiểu rằng—rằng...dù cho thế giới dân Ngoại, ngoại giáo, to lớn đó...Thành phố của họ, như đã có trong thời đó, họ bị phán xét bởi thành; bây giờ là bởi các dân, bây giờ sau khi dân số đã trải rộng theo cách nó có. Ngài phán, “Thành lớn đó đã phó mình, cùng với nhau, cho tội lỗi.”

68 Và Đức Chúa Trời, trước khi Ngài gọi đến sự phán xét, Ngài đã gọi đến một sứ điệp cảnh báo, “Hãy ra khỏi nó! Hãy ra ngay!” Hãy xem, vị tiên tri đã không hề nói gì ngoài—ngoài đến...Nói, “Trong vòng bốn mươi ngày thành này sẽ bị hủy diệt.”

69 Và, ồ, đôi khi thật khó để làm những điều giống như thế, để nói cho dân sự biết. Nếu vị tiên tri không nhìn xem, ông sẽ gặp rắc rối, bởi vì ông sẽ hầu như đi lệch qua một bên, cố làm cho nó dễ dàng, hay nhân nhượng một chút ở đây và một chút ở đó. Nhưng vị tiên tri thật có mạng lệnh từ Đức Chúa Trời, sẽ không bao giờ nhân nhượng điều gì cả, người sẽ tuyệt đối đặt nó đúng hàng lối.

70 Đó là lý do Ngài đã sử dụng thần linh của Ê-li thật nhiều, đấy, bởi vì rằng thần linh đó luôn luôn thực hiện những mạng lệnh của Ngài. Anh em hiểu không? Xem đó, linh ấy đã mang những mạng lệnh của Ngài một cách chính xác như Nó đã có, và luôn luôn một mạng lệnh “Hãy trở lại với Lời!” Hiểu không? Luôn luôn mang họ lại với Lời.

71 Bây giờ, chúng ta thấy Ni-ni-ve đắm chìm trong tội lỗi. Và nhà tiên tri do dự bởi vì đó là một thế giới dân Ngoại, đấy, đó là nước Ngoại bang, một dân Ngoại; không phải dân của chính ông, không phải là dân Hê-bơ-rơ. Họ là những dân Ngoại. Một con tàu lớn, một hải cảng thương mại mà Ni-ni-ve có, nền công nghiệp đánh cá to lớn ở đó, những người dân đánh cá. Và—và họ—họ đã...ắt phải có một đất nước lớn đầy tội lỗi tại đó. Nhiều tiền bạc; và—và nơi mà tiền nhiều, và người dân có quan điểm phổ biến của thời đó, tội lỗi, và bạo lực luôn luôn xen vào.

72 Đức Chúa Trời mệt mỏi về nó. Vì vậy Ngài có một vị tiên tri trong xứ, vậy Ngài phán với vị tiên tri của Ngài, “Hãy đi xuống đó tới Ni-ni-ve và kêu lớn tiếng, và nói, “Trong vòng bốn mươi ngày thành sẽ bị hủy diệt.”

⁷³ Bây giờ, Giô-na suy nghĩ lúc ấy, “Anh em biết đấy, tôi có thể bị rắc rối một chút.” Vậy ông muốn chắc chắn hơn, cho nên ông nghĩ ông có thể có kỳ nghỉ ngắn và—và đi xuống Ta-rê-si. Và chúng ta thấy rằng...chỉ còn có bốn mươi ngày. Hiểu không?

⁷⁴ Vì vậy Sứ điệp thì khẩn cấp, thì giờ đã gần kề. Đừng đùa với những điều khác và lấy bằng Cử nhân Văn chương và tìm thấy điều gì đó. Thì giờ đã gần! Đó là vấn đề với dân sự hôm nay, chúng ta đang cố gắng xây lên những trường học lớn và có những điều to lớn giống như thế. Khi mà sự thương xót...Ôi chao! Nếu chúng ta giảng sự Đến của Chúa, chúng ta cần gì với những trường học? Chúng ta cần sự ăn năn với Đức Chúa Trời! Hiểu không?

⁷⁵ Giống như Hudson Taylor đã nói với giáo sĩ trẻ, ông nói...Hay là, một chàng trai trẻ người Trung Hoa đến gặp ông, anh ta nói, “Thưa ông Taylor,” nói, “Chúa Jêsus đã đổ đầy tôi Thánh Linh Ngài.” Nói, “Tôi—tôi thật sung sướng!” Nói, “Bây giờ tôi sẽ mất mười năm để lấy các bằng cấp của tôi và đại loại như vậy chứ?”

⁷⁶ Ông nói, “Anh bạn trẻ, đừng chờ đợi những bằng cấp. Nếu ngọn nến được thắp lên, hãy đi nói Điều đó! Hãy đi nói Nó. Đừng đợi bằng cấp. Không, anh sẽ cháy còn một nửa trước khi anh thực hiện được, với những bằng cấp của mình.”

⁷⁷ Chúng ta hãy, khi nó được thắp lên, nếu anh em không biết điều gì khác, cứ bảo cách đèn được thắp lên như thế nào. Và chỉ—chỉ đừng cố gắng chiếm chỗ của người nào khác, hay nơi nào đó. Khi anh em biết điều đó, cứ nói ra những gì anh em biết là Lễ thật, “Đây là cách Nó đến trên tôi, và đây là cách tôi cảm thấy về Nó như thế nào.” Đó là...Nếu anh em không biết nhiều hơn điều đó, hãy nói điều đó! Chúng ta hãy đi! Sứ điệp thì khẩn cấp, thì giờ đã gần kề.

⁷⁸ Vậy thì, chuyện gì xảy ra nếu Ê-sai nói, “Ồ, bây giờ tôi sẽ đợi và xem người xoay xở với ung nhọt đó như thế nào, trước đã, các ông biết đấy. Xem cách—cách mà nó...”?

⁷⁹ Thấy đó, Đức Chúa Trời đã bảo ông, “Hãy đi lên đó và bảo cho người, ngay bây giờ!” Hiểu không?

Và Ngài phán bảo Giô-na hãy đi.Ồ, chao ôi!

⁸⁰ Và khi ông đi ra ngoài đó trong đại dương và trong biển sâu đó, và—và con tàu đã mắc lại trong trận bão, và họ đã giương buồm lên và rồi nó cứ chao đảo và xoay vòng, họ tự hỏi thế giới ở ngoài đó có chuyện gì vậy. Nhưng họ không thể hình dung ra, trông giống như bị ngập nước cả. Và—và mọi người kêu gọi thần của mình, và điều đầu tiên anh em biết...Giô-na đang ở trong kỳ nghỉ của mình, vì vậy ông nghĩ ông có thể ngủ ngon, và ông chắc đã đi xuống chiếc giường trên tàu, và nằm đó co chân lên, ngủ. Và thủy thủ bảo, “Hãy thức dậy, Hỡi tên mê ngủ, và gọi Thần của người!” Và Giô-na biết đã có điều gì sai trật.

Mọi người cũng biết điều gì không ổn ngày nay! Hiểu không?

⁸¹ Và ông nói, “Tất cả là lỗi của tôi. Hãy bắt tôi và trói tay tôi lại, và ném tôi xuống biển, rồi cơn nạn này sẽ hết.” Và họ là đám người tốt và họ không muốn làm điều đó, nhưng họ thấy ông là một vị tiên tri và biết những gì ông đang nói về. Ông nói, “Tôi—tôi nghĩ mình hưởng kỳ nghỉ trước đã, nhưng—nhưng Chúa không muốn tôi có kỳ nghỉ này. Tôi phải đi xuống đó, tôi có một việc để làm. Tôi nghĩ mình sẽ nghỉ ngơi một chút trước khi tôi đi, nhưng tôi phải đi. Sứ—sứ điệp thì khẩn cấp, tôi phải đến đó.”

⁸² Tôi có thể tưởng tượng, khi con cá nào đó được chuẩn bị đã nuốt Giô-na vào trong bụng nó, nó quay lại và ném mình xuống tung tóe nước lên, và tiến về Ni-ni-ve thật nhanh như có thể được. Đức Chúa Trời đã mang sứ điệp ấy qua đó trong con cá được chuẩn bị sẵn nào đó. Và nó mang đi tới thành Ni-ni-ve thật nhanh hết sức, bởi vì nó—nó có mang sứ giả trong mình và nó phải mang ông qua đó. Ông đã đón không đúng con tàu, nhưng Đức Chúa Trời đã sắm sẵn một con tàu cho ông.

⁸³ Vậy, anh em biết, Đức Chúa Trời có thể làm những điều vĩ đại nếu chúng ta thật sự lắng nghe Ngài. Hiểu không? Ngài—Ngài sẽ làm Ngài sẽ làm những con đường nơi không có con đường nào. Ngài là Đường Đi. Hiểu không? Và khi Sứ điệp hoàn toàn khẩn cấp, như Nó hiện có ngày nay, Đức Chúa Trời sắm sẵn một con đường.

⁸⁴ Chúng ta để ý lần nữa khi A-mốt...Tôi đã giảng về người này, A-mốt. Nếu lúc nào đó anh em thích đọc câu chuyện, nó thật tuyệt, đọc câu chuyện về A-mốt, chương đầu tiên của A-mốt. Ông

là một hình bóng khác về—về những sự cảnh báo trước khi sự phán xét đánh vào tội lỗi. Bây giờ, thành phố mà ông sắp cảnh báo nghịch lại, ở đằng kia, là một nhóm người Do-thái mà—mà hết thấy họ hầu như đã trở nên đi ra ngoài đường lối rập khuôn và đã trở thành một trung tâm du lịch lớn. Và—và tôi tưởng tượng, như tôi đưa ra sự minh họa sáng hôm đó, giảng về ông, rằng, khi cái đầu hói của ông xuất hiện trên đỉnh đồi và đôi mắt già nua bé nhỏ của ông nhú lại khi ông nhìn xuống và thấy tội lỗi của đất nước vĩ đại đó và dân chúng, chòm râu trắng của ông khi ông dùng ngón tay rẽ nó ra như thế. Chà, thật là một người đáng kính phục! Nhưng không ai biết ông đến từ đâu.

85 Không ai biết những vị tiên tri đó, họ vừa mới dấy lên từ nơi nào đó và đi con đường giống như vậy.

86 Nhưng ông đã đi vào thành phố với “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Hãy ăn năn, hoặc hư mất! Vì Đức Chúa Trời sẽ hủy diệt đất nước này. Ngài sẽ—Ngài sẽ quét sạch nơi này khỏi mặt đất. Các người đã có thỏa hiệp với kẻ thù của các người. Và các người—các người nghĩ, các người được bình an, với kẻ thù của các người, nhưng mọi lúc những người A-sy-ri đang—đang tập trung ở ngoài đó. Các người không thể bước đi hai người cùng với nhau trừ phi các người đồng thuận. Chỉ thế thôi.” Vậy ông đã nói...

87 Và Đức Chúa Trời muốn chúng ta tự phân rẽ. Ngài muốn chúng ta “ra khỏi thế gian,” không cố gắng sống với thế gian và cũng sống với Đức Chúa Trời, không cố chạy theo thời trang thế gian và chạy theo Đức Chúa Trời. Anh em phải sống cho Một Chủ hay kẻ khác, anh em phải tin Một Chủ nếu không thì tin kẻ khác.

88 Và bây giờ chúng ta thấy rằng, A-mốt này, ông chắc chắn đã tiên báo một sự phán xét trên dân sự này trừ khi họ ăn năn. (Và—và, ồ, vậy—vậy nó cũng thật đúng với thời đại chúng ta.) Tôi nghĩ thành phố vĩ đại này, khi nhìn trở lại qua điều này một lần nữa, thành phố vĩ đại dưới đó, nó đã bị phò hết thấy như thế nào, và—và một nền kinh tế vĩ đại họ đã có mọi thứ, phồn thịnh. Và họ nghĩ họ thật hoàn toàn ở trong ý chỉ của Chúa, vì họ đang phồn thịnh. Nhưng họ thấy rằng Đức Chúa Trời không phải luôn luôn là tác giả của sự phồn thịnh. Không, Đức Chúa Trời...Thỉnh

thoảng khi sự phồn thịnh giáng vào các giáo hội, thì nó trở nên cách xa khỏi Ngài.

⁸⁹ Anh em biết, Đức Chúa Trời có lần đã phán về Y-sơ-ra-ên, phán, “Ta đã thấy người tắm trong máu mình giữa cánh đồng, và Ta đã rửa sạch người và mang người vào,” để trở thành con cái của Chính Ngài. “Và rồi khi người lớn lên, thành một người đàn bà trẻ xinh đẹp, người buông mình trong sự dâm dục.” Ngài phán, “Người—người—người cứ tự phó chính mình người cho mọi kẻ đi qua.” Hiểu không? “Song khi người nghèo và thiếu thốn, khi—khi người túng thiếu, người đã hầu việc Ta. Nhưng khi Ta ban phước cho người và ban cho người dồi dào, thì người đi ra khỏi Ta.” Và nó hầu như được chứng minh cách đó.Ồ, chao ôi!

⁹⁰ Bây giờ, chúng ta thấy rằng vị tiên tri này thực sự đánh gục dân tộc đó, A-mốt này. Ông chỉ là một người cày ruộng. Nhưng chúng ta thấy rằng khi ông đã nói, đập xuống và nói cho họ những gì sẽ xảy ra, và bảo họ nếu họ không trở lại sống đúng với Đức Chúa Trời thì kẻ thù mà họ đã nhận vào nhóm làm việc chung sẽ chính là kẻ hủy diệt họ.

⁹¹ Bây giờ chúng ta thấy rằng nước Mỹ đầy kiêu hãnh của chúng ta sẽ không thoát khỏi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Như tôi đã nói ngày nọ kể từ khi tôi có mặt tại đây, tôi chắc chắn nó đã xảy ra tại đây, về mọi thứ ở hội kết cục. Anh em biết, tôi—tôi không thể nhìn thấy điều gì để xây dựng. Anh em không thể xây dựng với chính trị, nó đã chết. Anh—anh em không thể xây dựng với đời sống xã hội, bởi vì nó rất bại hoại. Không có—không—không có gì anh em có thể xây dựng tại đó. Và anh em không thể đặt những hy vọng vào điều gì.

“Thế còn giáo hội?”

⁹²Ồ, anh em không thể làm gì được với giáo hội, nó rất hình thức và chết, không có gì còn lại. Họ đã bán tháo quyền trưởng nam của họ cho một món súp hồ lớn, và họ chỉ đang chờ đợi sự phán xét. Chúa Thánh Linh đã băng qua đất nước này, tỏ cho thấy những dấu kỳ phép lạ của Ngài, và họ vẫn liên tục bác bỏ ân điển của Ngài. Ngài chứng thực chính Mình và chứng minh, bằng một sự chứng thực vĩ đại của Ngài, rằng Ngài là Lời Đức Chúa Trời được tỏ bày trong thời đại này. Và họ vẫn bác bỏ Nó.

Hiểu không? Không còn lại gì hiện giờ. Anh em thật sự không thể luôn luôn làm điều đó với Đức Chúa Trời. Hiểu không?

93 Được rồi, chúng ta tìm thấy, trước tiên, Ngài sai những tiên tri của Ngài đến với sự cảnh báo. Ngài không thay đổi đường lối Ngài, phương pháp của Ngài về việc thực hiện các sự việc.

94 Ngài không luôn luôn giáng đòn khi Ngài cảnh cáo. Tôi muốn anh em xem phần trích dẫn này. Đức Chúa Trời ban cho lời cảnh cáo nhưng Ngài không luôn luôn giáng đòn cùng lúc Ngài cảnh cáo. Anh em để ý điều đó không? Và rồi khi Ngài không giáng đòn khi Ngài gửi đến lời cảnh báo, thì vị tiên tri bị giấu cột, “Ông không có Lời đó. Ông nói láo. Ông—ông không đúng.”

95 Cũng điều giống như vậy có thể đã được nói với—với Ê-sai. Anh em nghĩ người đó nghĩ gì khi ông lên đó và nói tiên tri nhà vua “sắp chết,” rồi quay trở lại xuống và bảo, “Không, vua sẽ sống”?

96 Còn về Giô-na đi qua khắp những đường phố, nói, “Ồ, thành này sẽ bị hủy diệt trong vòng rất nhiều ngày, bốn mươi ngày,” và rồi Đức Chúa Trời đã không làm điều đó?

97 Xem đó, anh em phải xem, Đức Chúa Trời không luôn luôn giáng đòn khi Ngài cảnh báo. Nhưng Ngài... Có một điều, lúc đó vị tiên tri bị giấu cột. Nhưng nếu ông là một vị tiên tri được chứng thực với Lời của Chúa, đây, những dấu hiệu của Đức Chúa Trời, được chứng thực, như Đức Chúa Trời đã phán vị tiên tri sẽ được chứng thực (mà là những người này), đây, Lời người không phải của người, nhưng chính là Đức Chúa Trời, và nó sẽ ứng nghiệm. Nó phải ứng nghiệm nếu Nó là Lời của Đức Chúa Trời. Có một điều duy nhất có thể ngăn cản được nó, đó là sự ăn năn nhanh chóng.

98 Chú ý, A-mốt, ông—ông đã sống để nhìn thấy lời tiên tri của mình, nhưng khi A-mốt nói về thành phố đó, cách nó sẽ xảy ra thế nào, cách mà Đức Chúa Trời sẽ khiến cho những người Sy-ri đến và cai quản họ như thế nào, và đại loại như thế, và sự bại hoại riêng của họ sẽ nuốt chửng họ như thế nào.Ồ, tôi tin nếu nó xảy ra ngay bây giờ...Tôi đang nhìn xuống đây trên lời Kinh Thánh, và nếu tôi tính điều này đúng, đó là khoảng năm mươi

năm sau khi A-mốt đã nói tiên tri. Và, bây giờ, anh em nghĩ gì? Cả một thế hệ đã đi qua trước khi lời tiên tri của A-mốt ứng nghiệm. Nhưng nếu anh em sẽ đọc qua ở đây, nó nói cho anh em biết, và điều đó đã xảy ra thật chính xác từng chữ những gì ông đã nói. Thấy không?

99 Giảng đã thấy Sách Khải huyền. Nó không hề xảy ra trong thời của ông. Nhưng chúng ta thấy nó đang ứng nghiệm thật chính xác. Hiểu không?

100 Đa-ni-ên đã nói tiên tri về thời đại, về thời của ông và xuyên suốt hết thảy. Ông không hề sống để thấy được nó. Ngài phán, “Hãy đi con đường của người, hỡi Đa-ni-ên. Hãy gấp sách—sách lại, và—và đóng sách lại. Và người sẽ ngủ trong sản nghiệp của người, nhưng vào ngày đó người sẽ đứng.” Hiểu không?

101 Vậy thì, anh em thấy, sự...anh em không luôn...Đức Chúa Trời...đánh vào ngay khi Ngài nói tiên tri. Lời tiên tri của A-mốt, như tôi đã nói, là năm mươi năm sau, nó ứng nghiệm. Nhưng nó thật đã ứng nghiệm!

102 Và rồi vị tiên tri là một—là một...của Kinh Thánh...Một tiên tri thật, chân chính là một người đặc biệt. Không phải “một người đặc biệt,” là khác biệt với người khác, song ông có một công việc đặc biệt. Hiểu không? Và, có một sứ mạng đặc biệt, ông phải là đặc biệt (khác một chút với những người khác) để làm điều đó.

Điều đó thật giống như Đức Chúa Trời đã ví sánh *các tiên tri* của Ngài là “chim ưng.”

103 Vậy thì, chim ưng là một giống chim đặc biệt. Nó chỉ là một loài chim, nhưng nó là loài chim đặc biệt. Và nó có thể bay cao hơn những giống chim khác. Nó có thể thấy xa hơn những giống chim khác. Và, vậy thì, để bay cao hơn, nó phải được cấu tạo nên để nó có thể bay cao hơn. Và ích gì cho nó để bay lên trên đó trừ phi nó có thể nhìn thấy những gì nó đang làm sau khi nó lên trên đó? Hiểu không? Vì vậy nó phải là một giống chim được dựng nên đặc biệt. Hiểu không? Nó thì hầu như ở trong—trong gia đình diều hâu, nó là “loài mổ bằng mỏ.” Và nó ăn...nhiều con trong chúng là loài ăn thịt thối. Có khoảng bốn mươi loài khác nhau trong giống đại bàng.

¹⁰⁴ Nhưng, anh em thấy, trong hội thánh có mục sư, và mục sư đó là người đặc biệt. Ông được dựng nên chỗ ông có thể—ông có thể chịu đựng với những xào xáo của dân sự. Ông—ông—ông là người mang gánh nặng, ông là con bò kéo của đội. Ông—ông là người có thể ngồi xuống khi người...một ai đó có điều gì đó chống lại người khác, và ngồi xuống với hai gia đình (và không bên nào) và biện luận và mang nó trở lại ngay vào trong sự êm dịu. Hiểu không? Ông—ông là mục sư, ông biết cách lo liệu các sự việc.

¹⁰⁵ Nhà truyền giảng Tin lành là người đặc biệt. Ông là người mà đang bốc cháy giống như một quả cầu lửa. Ông chạy vào thành phố và giảng sứ điệp, rồi ra khỏi đó để đến nơi nào khác. Đấy, ông là một người đặc biệt.

¹⁰⁶ Giáo sư là con người đặc biệt. Ông ngồi lại dưới sự xúc dầu của Thánh Linh và có thể lấy những Lời và đặt chúng vào với nhau bởi Đức Thánh Linh, mà, mục sư hay nhà truyền giảng Tin lành, không người nào, có thể so sánh với ông.

¹⁰⁷ Và rồi, chúng ta thấy, sứ đồ là con người đặc biệt. Ông là một—ông là một “người lập nên trật tự.” Ông là người được Đức Chúa Trời sai đến để thiết lập các sự việc trong trật tự.

¹⁰⁸ Nhà tiên tri là một người đặc biệt. Tiên tri là người mà Lời của Chúa đến với, bởi vì vị tiên tri được thiết kế (đời sống) đến nỗi mà tiềm thức và ý thức trước tiên của ông thì rất gần với nhau đến nỗi ông không đi ngủ để mơ giấc mơ của mình, ông nhìn thấy nó khi ông đang tỉnh thức. Hiểu không? Vậy thì, đó là điều gì đó Đức Chúa Trời phải làm. Đấy, ông nhìn thấy những gì đang diễn ra.

¹⁰⁹ Một tiên tri thấy trước con đường, đấy, những điều mà đang xảy đến. Ông thấy chén thịnh nộ của Đức Chúa Trời, đầy tràn, trước khi nó được đổ đầy. Hiểu không? Ông có thể nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Đức Chúa Trời sẽ hủy diệt thành phố này nếu các người không ăn năn.” Tại sao? Ông là chim ưng. Ông cưỡi trên đường nơi xa kia. Hiểu không? Và ông nhìn lối xa ở đó và ông thấy chén thịnh nộ đó được đổ ra. Đó là những gì vị tiên tri đang nhìn thấy. Ông không nhìn vào những gì đang diễn ra tại đây, ông đang nhìn bên kia! Ông đang nói, “Nó đang đến!” Ông

có thể bay thật cao cho đến nỗi ông có thể nhìn thấy cái bóng đó. Ông nói, “Thế gian sẽ bị tối—phủ đầy bóng tối và dày đặc.” Ông lên đủ cao, mặt trời đang chiếu sáng bây giờ, nhưng ông nhìn thấy cái bóng đó đang đến, và ông—ông—ông đang nói những gì ông đang nhìn thấy. Tuy nó chưa có ở đây, nhưng chắc chắn nó sẽ ở đây! Đúng thế. Nó sẽ có tại đây, bóng tối dày đặc trên dân sự. Ông biết nó đang đến, cách nhiều năm, tuy nhiên ông nhìn thấy nó.

¹¹⁰ A-mốt, vị tiên tri được xúc dầu đó của Đức Chúa Trời, ông đã nhìn thấy sự—sự tối tăm và sự phán xét. Ông đã thấy quân Sy-ri đi xuống với những cỗ xe ngựa của họ và tràn qua đó, tàn sát dân chúng. Ông đã nhìn thấy điều ấy xảy ra và sự phán xét của Đức Chúa Trời ở trên họ, bây giờ, năm mươi năm trước khi nó xảy ra. Nhưng, anh em thấy, là một tiên tri, ông đã được cất lên trong Thánh Linh và ông đã nhìn thấy nó nơi xa. Hiểu không? Ông đã thấy cái chén, đây, trước khi nó được đổ đầy.

¹¹¹ Giống như Áp-ra-ham. Đức Chúa Trời đã bảo Áp-ra-ham, “Dòng dõi ngươi sẽ vào trong xứ này và kiều ngụ tại đây trong bốn trăm năm, và rồi Ta sẽ mang họ ra với bàn tay quyền năng, vì tội ác của dân A-mô-rít vẫn chưa đầy dẫy.” Hiểu không? Đức Chúa Trời biết chén đó sẽ đầy. Ngài đang phán với vị tiên tri của Ngài, Ngài bảo ông lúc ấy, “Ngươi thấy chén đó của dân A-mô-rít dưới đó,” đây, “nhưng tội ác của chúng chưa đầy dẫy, hỡi Áp-ra-ham. Đừng nói gì về chuyện đó bây giờ, hãy giữ, song nó sẽ đến. Và khi chén của chúng đầy rồi, và bốn trăm năm sau đó, Ta sẽ đuổi chúng ra giống như cào cào ở trước ngươi, và Ta sẽ thiết lập dòng dõi của ngươi tại đây trong xứ này.” A-men! Đó là vị tiên tri của Chúa.

¹¹² Bây giờ, khi ông nói về khả tượng của mình, cho dù đó là cơn thịnh nộ hay là sự chữa lành, nó có thể đến chậm, nhưng nó phải ứng nghiệm nếu ông nói điều đó như Danh của Chúa. Hiểu không? Nó có thể là một ơn phước mà ông giảng cho anh em. Ông có thể bảo cho anh em điều nào đó, mà anh em không thể nhìn thấy chút nào. Anh em nói, “Làm thế nào nó có thể xảy ra được? Ồ, nó là một...Tôi—tôi—tôi...Người nói với tôi, ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, “Điều này sắp xảy ra, và điều đó đã sắp xảy ra,”’

mà nó không xảy ra. Người đó nói sai!” Vậy thì anh em sẽ bị đoán xét vì không tin Nó, nhưng nó sẽ xảy ra dù thế nào đi nữa! Hiểu không? Nó phải xảy ra!

113 “Dù nó đến chậm,” Kinh Thánh nói, “tuy nhiên nó sẽ nói trong thi của nó.” Nó sẽ ứng nghiệm.

114 Nhà tiên tri chỉ nhìn xa và thấy điều gì đó. Ông đang trò chuyện về những gì ông đang nhìn. Ông không đang suy nghĩ về nơi đây và những gì anh em trông giống như bây giờ, ông đang nhìn những gì sẽ xảy ra. Và khi người nói điều đó, nếu nó ở trong Lời của Chúa, nó đã được nói rồi và không có điều gì trên đời có thể ngăn nó lại được (anh em biết đấy, điều đó đúng,) chỉ Chính Đức Chúa Trời.

115 Để ý, bây giờ chúng ta thấy rằng khi...Người—người nói trong khái tượng của mình, nhà tiên tri. Vậy thì, đôi khi người nói những điều tốt đẹp, người nói về những sự chữa lành của anh em. Được rồi, anh em có thể nghĩ, “Nó thật sự không thể xảy ra, tôi chẳng thấy tốt hơn.” Thế thì điều đó làm cái gì? Điều đó chỉ mang những sự phán xét của Đức Chúa Trời trên anh em. Đúng thế. Hiểu không? Chúa Jêsus đã hứa cứu anh em nếu anh em tin Nó; nếu anh em không tin Nó, thì nó sẽ không—nó sẽ không xảy đến với anh em. Anh em phải chấp nhận Nó, anh em phải tin Nó. Hiểu không? Và anh em phải biết Nó đến từ đâu, để ban cho anh em đức tin nơi Đức Chúa Trời; hay là, vị tiên tri của anh em. Hiểu không? Anh em phải tin Lời đó.

116 Và bây giờ chúng ta tìm thấy ở đây, rằng những tiên tri này mà đã nói, họ—họ nói và những điều họ nói đều ứng nghiệm. Và nếu cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời tuôn đổ trên dân sự, có một điều duy nhất...Nếu vị tiên tri đó nói điều gì khác sắp xảy ra, chỉ có một điều duy nhất mà sẽ ngăn bàn tay của Đức Chúa Trời lại, đó là sự ăn năn. Đó là sự ăn năn đối với Đức Chúa Trời, để làm dừng lại cơn thịnh nộ của Ngài. Vậy thì, đừng chờ đợi nó, hãy làm điều đó đi! Đức Chúa Trời phán điều gì, anh em hãy làm ngay lúc đó.

117 Ê-xê-chia, ngay khi ông biết...Ông là một người tốt, nhưng Đức Chúa Trời phán, “Thì giờ của ngươi đã đến, hỡi Ê-xê-chia,

và Ta—Ta phải đem người đi. Ta—Ta muốn, Ta sẽ đem người đi. Hãy sắp đặt nhà người.”

118 Và—ông—ông—ông nói, “Sẽ mất của tôi mười lăm năm để làm điều đó, lạy Chúa.” Hiểu không? “Bây giờ, chính là Ngài... Tôi—tôi—tôi biết tôi sắp đi, nhưng sẽ mất của tôi mười lăm năm để sắp đặt nhà tôi. Tôi không thể làm điều đó ngay bây giờ. Tôi—tôi không có thời gian để làm điều đó. Tôi—tôi—tôi thật sự không thể thực hiện được. Lạy Chúa, xin cho tôi sống thêm mười lăm năm nữa để tôi có thể thực hiện điều này. Tôi không thể sắp đặt nhà mình...”

Xem đó, sự ủy thác của Đức Chúa Trời là, “Hãy sắp đặt nhà người!”

119 Và Ê-xê-chia nói, “Tôi không thể làm điều đó được năm nay, nó sẽ mất thời giờ. Tôi sẽ lấy lại *điều này*, và hoàn chỉnh *điều này* và đem nó đến cho người này tại đây, nó sẽ mất của tôi mười lăm năm để làm điều đó. Xin cho tôi sống để làm điều đó. Xin để tôi...xin để cho tôi...cho tôi một ít thời gian để làm điều đó.” Hiểu không?

120 Thế rồi Đức Chúa Trời phán, “Ta sẽ—Ta sẽ—Ta sẽ—Ta sẽ giảm nhẹ.” Nhưng ông phải chết đầu sao đi nữa, anh em biết đấy.

121 Và rồi một lần nữa, ông đã làm mất thì giờ của mình, ông đã sa sút trong thời gian đó. Hiểu không? Và ông sẽ ông sẽ tốt hơn nếu ông cứ chết đi mà không sắp đặt nhà mình. Đúng vậy. Nhưng Ngài ban cho ông thêm mười lăm năm nữa để sắp đặt nhà mình. Bởi vì, một cách nhanh chóng, ông đã làm gì? Ông thưa, “Lạy Chúa, tôi chậm chạp. Tôi cần mười lăm năm để thực hiện điều này. Ngài đã ủy thác cho tôi sắp đặt nhà mình. Tôi không thể làm điều đó trong mười lăm năm vì tôi có khoản nợ tại đây, tôi phải khắc phục *việc này* tại đây, và tôi phải làm xong *điều này* tại đây.”

122 Vậy thì, ông là người tin kính, và Lời Đức Chúa Trời phải xảy ra dù sao đi nữa. Nó sẽ ứng nghiệm dù thế nào đi nữa, nhưng Ngài giữ Nó lại trong một thời gian ngắn, đấy, giữ Nó nán lại với ông. Rồi ông đã phạm tội trong suốt thời gian đó. Ngài phán, “Ta

sẽ không khiến nó đổ lên người, nhưng Ta sẽ phạt con cháu sau người.” Anh em biết câu chuyện đó.

¹²³ Vậy thì, chúng ta thấy đôi khi sự ăn năn nhanh chóng giữ cơn thịnh nộ lại một thời gian.

¹²⁴ Bây giờ, chúng ta thấy rằng thành Ni-ni-ve...Đức Chúa Trời phán, “Hãy đi xuống đó và kêu lớn tiếng với thành đó, và bảo cho họ, ‘Nếu...trong vòng bốn mươi ngày mọi thứ sẽ bị diệt.’” Và, ôi chao, họ đã thật ăn năn! Ngay khi họ thấy vị tiên tri đó đi xuống đường phố, nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, ‘Nơi này sẽ đổ sập trong bốn mươi ngày! Nơi này sẽ bị hủy diệt!’” Thành...

¹²⁵ Thậm chí nhà vua đã ra lệnh một—một—một sự kiêng ăn khắp xứ, than khóc, “Hãy mặc bao gai, đội tro! Không phải chỉ trên đầu và trên thân thể và xác thịt riêng của các người, nhưng còn ở trên bầy gia súc, trên những con thú ngoài đồng của các người, cũng mặc bao gai và đội tro nữa.” Thật là sự ăn năn lớn!

¹²⁶ Vậy thì, khi chúng ta thấy ở đó, chúng ta để ý, nếu vị tiên tri không quan sát thật nhanh, đấy, trấn tĩnh và đến với Đức Chúa Trời, anh em sẽ tìm thấy điều gì đó ngay tại đấy, nếu anh em không nhìn xem...

¹²⁷ Bây giờ hãy nhìn Ê-sai, ông chỉ nói lời tiên tri của mình, quay lại túp lều bé nhỏ trong đồng vắng của ông. Và, khi ông làm điều đó, Chúa đã không hề phán lại với nhà vua đang cầu nguyện. Ngài có cách thực hiện các sự việc. Có một vị tiên tri trong xứ. Lời của Chúa đến với vị tiên tri của Ngài. Ngài ra nơi đó và phán, “Hỡi Ê-sai, hãy quay lại và bảo với người rằng Ta đã nghe những lời cầu nguyện của người. Ta đã hiểu rằng điều đó...rằng người nghĩ sẽ mất mười lăm năm để làm điều này. Ta đã thấy nước mắt của người bởi vì người muốn làm công việc quá đổi. Người nói, sẽ mất mười lăm năm, để làm việc ấy. Hãy đi bảo người rằng Ta sẽ cho người có điều đó, vậy.” Hiểu không?

¹²⁸ Tại sao? Ngài đã ủy thác—Ngài đã ủy thác cho Ê-sai đi nói với nhà vua, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY!” Thế thì nếu có điều gì thay đổi trong đó, hay chậm trễ...Điều đó sẽ xảy ra dù sao đi nữa; ông—ông đã chết giống như vậy. Nhưng nói...Nếu có điều gì trong việc đó, thì Ngài bắt buộc phải quay trở lại với người mà Ngài đã sai

đến CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Ngài bảo Ê-sai, “Hãy đi trở lại nơi đó và nói cho người biết.”

129 Lúc bấy giờ, Giô-na có một thái độ khác hẳn, ông lên trên đỉnh đồi và nói, “Ồ, nếu như tôi không hề được sanh ra thì tốt hơn.” Và, ồ, ông cứ tiếp tục như vậy! Và Đức Chúa Trời cho một dây bầu nhỏ mọc lên và làm bóng râm che ông cho đến khi ông cảm thấy mát ở trên đó. Nhưng ông nói, “Bây giờ, ở đây, mình đã đi xuống đó, và họ sẽ nói mình là một tiên tri giả.”

130 Và Đức Chúa Trời đã phán với ông, phán, “Hãy nhìn xuống thành phố dưới đó! Hãy nhìn ở đó, hỡi Giô-na, hãy nhìn cả thành đang ăn năn với bao gai và tro bụi.”

131 Và rồi Ngài đã bảo ông về sợi dây bầu nhỏ mà con sâu đã cắn đứt nó. Một ngày, Chúa cho phép, tôi muốn đến với Đền tạm và có một loạt bài về Giô-na. Ồ, có thật rất nhiều...ngọn gió đông đó đang thổi tới, và tất cả. Ồ, chao ôi! Có rất nhiều điều trong đó, nó thật...thật hồi hộp. Những thời vàng ở trong đó, tất cả làm hình bóng ngay trong đó, thích hợp. Thậm chí mang Chúa Jêsus Christ vào trong đó, và mọi điều khác. Dĩ nhiên, mỗi hàng trong Kinh Thánh đều mang Chúa Jêsus Christ. Vâng, thưa quý vị. Đó là bài học trường Chúa nhật của chúng ta, để chúng ta sẽ tìm thấy điều đó, ý Chúa.

132 Và chú ý, có những điều mà anh em...Nếu anh em chân thành và thưa với Chúa...Vậy thì, anh em phải xem.

133 Bây giờ tôi muốn tỏ cho anh em thấy một Giô-na khác trên bục giảng tối nay.

134 Một đêm kia có nhiều người đến đây. Quý bà đó có lẽ (người nào đó trong họ) có mặt tại đây tối nay, vì vậy tôi sẽ không gọi tên, có lẽ anh em biết đó là ai. Song họ đến đây, một nhóm người tốt đẹp từ dưới Kentucky, và họ—họ đến đây trong nhiều năm. Nhưng những người đó, là những người tốt, những người bạn tốt của tôi. Ồ chà, họ là—họ là những người bạn thật tốt của tôi, nhưng họ...Chỉ một trong những loại người mà khi buổi nhóm phục hưng đang diễn ra họ có thể đến với hội thánh; khi những buổi nhóm phục hưng chấm dứt, và trách nhiệm nặng nề để lại,

không ai thi hành. Và tất cả trẻ con có mặt tại đây còn nhỏ, chúng có...khi chúng ta có các lớp học và các thứ.

¹³⁵ Và ngày kia tôi về nhà, cách đây khoảng bốn, hay năm năm, gần như thế. Và cô bé này, (khoảng tám tuổi vào lúc ấy), bây giờ đã lấy chồng và có hai đứa con. Và cô đang nằm trong bệnh viện ở ngoài đây, chờ chết. Cô mang thai khoảng bốn, năm tháng, có con; và đứa bé đã chết, và họ không thể giải phẫu vì cô bị bệnh niệu đạo. Và họ không thể mổ, vì vậy, cũng phải để cho người mẹ chết. Không thể mổ, và, đây, đứa bé sẽ giết chết cô như thế, vì vậy họ đã...cô đang hấp hối, tất cả là vậy, không còn cơ hội nào cho cô ấy.

¹³⁶ Tôi đi ra để thăm cô, cô đã mời tôi đến. Và tôi đi vào bệnh viện, và tại đó cô đang nằm thở dưới lồng ô-xy. Tôi nhắc cái lồng nhỏ lên, trò chuyện với cô một chút, và tôi nói, “Cô còn nhớ tôi không?”

Cô ấy đáp, “Tất nhiên, Anh Bill, tôi nhớ anh.”

¹³⁷ Tôi hỏi, “Điều đó thế nào...Cô hiểu cô đau thế nào không?”

Cô ấy nói, “Tôi biết.” Nói, “Đó là lý do tôi mời anh đến.”

Tôi nói, “Ồ, vậy thì, cô và Chúa như thế nào?”

Cô ấy nói, “Anh Bill, tôi—tôi đã...Tôi—tôi chưa sẵn sàng ra đi.”

¹³⁸Ồ, chúng tôi đã quỳ xuống và cầu nguyện tại đó, và mẹ cô và chồng cô, nhiều người trong họ ở trong phòng, và mẹ và chồng cô bắt đầu khóc. Và—và sau đó tôi—tôi hỏi cô ấy, và cô ấy phải sống đúng với Đức Chúa Trời (đã trả những lời hứa nguyện của mình và trở lại và thực hiện lời hứa với Đức Chúa Trời; và ước gì cô được tha thứ; cô thật yêu mến Ngài như thế nào; và hối tiếc vì những tội lỗi của mình, cách mà cô đã sống), và tiếp tục với sự ăn năn và kêu khóc. Và sau một lát tôi đứng dậy và đi ra khỏi tòa nhà.

¹³⁹ Và sáng—sáng hôm sau họ gọi điện cho tôi, để trở lại nơi đó. Và, đến để thấy, họ đã đến vào sáng đó để kiểm tra và thấy cách mà—tình trạng bệnh niệu đạo tiến triển như thế nào, và thấy rằng cô ấy không còn một dấu vết nào nữa. Tất cả đã hết rồi, từng chút chất độc trong niệu đạo đã rời khỏi cô ấy. Các bác sĩ

thật phẫn khích đến nỗi họ nói, “Ồ chà!Ồ, điều này, chúng ta nên...Nó là điều gì đó rất lạ.” Nói, “Chúng tôi sẽ—chúng tôi sẽ cho cô ấy sẵn sàng,” và nói, “nếu nó vẫn là cách đó trong buổi sáng...” Nói, “Chúng tôi sẽ tiếp tục chích pê-ni-xê-lin cho cô ấy,” hay bất kỳ thứ gì họ cho cô, giữ cho sự nhiễm trùng hạ xuống. Nói, “Chúng tôi sẽ giải phẫu và—và lấy thai nhi đã chết ra trước khi nó thấm vào cái gì khác.” Họ nói, “Nếu cô ấy ổn, thế thì...”

¹⁴⁰Ồ, họ đã kiểm tra cô ấy trở lại hai hay ba lần ngày đó. Và khuya, đêm đó, họ đã kiểm tra lại, không có gì trục trặc, hoàn hảo cả. Và họ đã khám cho cô. Dem cô ấy ra khỏi lồng ô-xy. Mọi sự đều tốt đẹp. Họ định giải phẫu cho cô vào sáng hôm sau, lấy đứa bé ra.

¹⁴¹Ồ, tôi đi ra ngoài đó. Và bởi vì điều này đã được thực hiện... Bấy giờ, tôi đã không hề biết điều đó, tôi không hề biết. Chúa đã không hề bảo tôi điều gì về việc đó. Anh em có thể hỏi dân sự, nếu anh em muốn. Vì vậy họ...cô ấy...Ngài đã không hề nói nó sẽ xảy ra. Nhưng, ô, chao ôi, thấy một—một chuyện như vậy! Chồng cô, là một tội nhân, đến và nói, “Anh Branham, tôi—tôi muốn dâng đời mình cho Chúa Jêsus.”

¹⁴²Và tôi nói, “Được rồi, chỉ quỳ xuống đây và nắm lấy tay vợ anh, và rồi các bạn sống một đời sống trung thực này với nhau.”

¹⁴³Bà mẹ quay lại, bà nói, “Anh Branham, anh biết, đây là tôi và các con của tôi,” nói, “hết thảy chúng tôi đã vào ra, và vào ra, và quanh quẩn Đền tạm này, cùng các thứ. Chúng tôi đã ngồi và nghe anh giảng, và chúng tôi đã lên tin nhận Chúa và trở về.” Nói, “Tôi cũng đã sa ngã, Anh Branham à.” Bà nói, “Tôi muốn trở về với Chúa Jêsus, vì sự nhờn từ của Ngài đối với con tôi.”Ồ, anh em thấy, điều—điều ấy rất tốt, nhưng anh em đừng đến với Chúa Jêsus bởi vì thế.

¹⁴⁴Đến giữa đêm, mười hai, một giờ, mẹ cô ấy thiu thiu ngủ. Và cô nói, gọi bà ấy, nói, “Mẹ ơi.”

Và bà hỏi, “Vâng, con yêu quý, con muốn gì?”

Cô nói, “Mẹ biết, con thật hạnh phúc!”

Bà nói, “Mẹ rất vui vì con hạnh phúc.”

Nói, “Con được bình an với Đức Chúa Trời.” Và nói, “Ồ, thật tốt đẹp biết bao!”

Một vài phút sau, cô gọi trở lại, cô nói, “Mẹ ơi.”

Bà hỏi, “Gì vậy?”

Nói, “Con sắp về nhà.”

145 Và bà nói, “Mẹ biết con à.” Bà nói, “Vâng, con yêu quý,” nói, “bác sĩ sẽ lấy đứa bé ra ngày mai. Và rồi khoảng một hay hai ngày, khi các vết mổ của con lành lại và con có thể đi khỏi đây, con đi về nhà và hạnh phúc trở lại, con và chồng con cùng bọn trẻ, và là một Cơ-đốc nhân và sống cho Chúa.”

Cô ấy nói, “Mẹ, con có ý nói con sắp về Nhà trên Trời.”

Bà bảo, “Chắc chắn rồi, cưng à, ở cuối chặng hành trình.”

Cô ấy nói, “Đây là cuối chặng hành trình.”

“Ồ,” bà nói, “này, chuyện gì vậy?”

146 Nói, “Cuối chặng hành trình.” Vì vậy nói, “Vâng, thưa mẹ, con sẽ ra đi trong một vài phút nữa.”

147Ồ, bà nghĩ cô bị chấn động thần kinh và nói sáng. Bà gọi y tá, y tá hô hấp cho cô. Mọi việc đều bình thường. Và trong vòng năm phút cô ấy qua đời, cô ấy đã chết.

148Và rồi khi tôi trở về nhà, trong một hay hai tuần sau đó... Tôi nghĩ Anh Graham đã giảng cho lễ tang của cô gái. Khi tôi trở về nhà và Meda bảo tôi rằng cô gái đó đã chết đêm đó, ồ, tôi không thể...

Tôi—tôi đã đi thăm người mẹ. “Đúng thế.”

149Và tôi—tôi—tôi không biết điều gì đã khiến tôi làm điều đó, nhưng tôi nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Ngài—Ngài nợ con một sự hiểu biết,” (Hiểu không?) “sau khi con ra ngoài đó và—và nói cho người chồng ấy, và anh ta đến với Chúa sau khi Ngài đã làm những điều này cho anh ấy, và tất cả như thế, và rồi cất đi sự sống của cô gái đó như thế.” Tôi nói, “Ngài nợ con một sự hiểu biết.”

150Khi anh em nói với Đức Chúa Trời điều gì đó như thế, Ngài sẽ để cho anh em ngồi một mình. Tôi không...Ngài không nợ tôi điều gì. Tôi mắc nợ với Ngài.Ồ, Ngài cứ để cho tôi hờn dỗi điều đó

trong một vài ngày, anh em biết đấy. Và, sau khoảng ba hay bốn tháng, một ngày nọ tôi ra ngoài trên bờ suối và Chúa đã phán với tôi trong một khả tượng, và nói, “Bây giờ hãy đi đến mẹ của cô ấy, và nói điều này với mẹ cô, ‘Giờ của người ấy chẳng đã đến một năm trước đó sao, khi người chết đuối trong một con suối, trong lần đi chơi ngoài trời? Người ấy hẳn đã chết vào lúc đó, nhưng Ta phải cất người đi khi người đã sửa soạn để đi.’ Và đó là lý do tất cả điều này xảy ra và tại sao người đã đi ra ngoài đó.”

¹⁵¹ Lúc ấy tôi quỳ xuống và khóc. Tôi nói, “Lạy Chúa Jêsus, xin tha thứ cho con, đầy tớ ngu dại đáng thương của Ngài. Con sẽ không bao giờ nói điều đó, Chúa ôi.”

¹⁵² Và tôi lại trở xuống với phụ nữ đó, bà sống tại đây trên Phố Market, tôi ghé qua bà, và tôi nói, “Tôi muốn hỏi bà một câu.”

Bà đáp, “Vâng, Anh Bill.”

Và tôi nói, “Có đúng là cô gái này hầu như đã bị chết đuối không?”

¹⁵³ Bà nói, “Đúng thế, Anh Branham.” Nói, “Chồng nó và họ—họ đã phải kéo nó ra khỏi dòng suối.” Và nói, “Họ phải dùng hô hấp nhân tạo, và dùng sức ép, và họ đã phải dùng máy và bơm nước ra khỏi nó.” Nói, “Nó mặc chiếc váy. Họ đang đi cắm trại. Nó đã đi ra đó và bước trên cát, trượt ngã đầu xuống và nghẹt thở trong dòng nước. Họ đã không để ý nó. Và ngay lập tức họ đã thấy nó trôi lên hụp xuống, và họ ủa ra nắm lấy nó và kéo nó lên.” Và nói, “Nó hầu như đã chết.” Nói, “Nó...”

Tôi nói, “Đó chính là lúc cô ấy chết.”

¹⁵⁴ Thấy đó, Đức Chúa Trời biết những gì Ngài đang làm. Vậy thì, có lẽ Chúa sẽ nói cho tôi điều đó nếu tôi đã không có thái độ mà tôi đã có, “Lạy Chúa, Ngài nợ con, hãy nói cho con biết về điều đó.” Ngài không nợ anh em điều gì!

¹⁵⁵ Tôi đứng trong buổi nhóm một đêm nọ và nghe một nhà truyền giảng cầu nguyện cho một người đau, ông nói, “Lạy Chúa, tôi ra lệnh cho Ngài chữa lành cho người này!” Ai ra lệnh cho Chúa? Hiểu không? Điều—điều—điều đó không—nó thậm chí không thông minh, đấy, bởi vì Đức Chúa Trời đó, Ngài—Ngài làm những gì Ngài muốn.

¹⁵⁶ Đất sét—đất sét há có thể nói với người thợ gốm, “Sao ông đã tạo nên tôi như vậy?” Hiếu không? Chắc chắn không! Nhưng nếu nhà tiên tri cứ giữ yên lặng và rồi tìm kiếm Chúa để có câu trả lời, thì có câu trả lời tại đó. Hiếu không?

¹⁵⁷ Thật giống như người này đang hỏi về—về—về vấn đề dòng giống con rắn, anh em biết đấy. Cứ—cứ nhìn xem, và đừng—đừng vội—đừng vội vàng. Và rồi, bây giờ, Đức Chúa Trời luôn luôn làm ứng nghiệm mọi việc với nhau vì sự ích lợi cho những người yêu mến Chúa.

¹⁵⁸ Vậy thì, nếu—nếu thành Ninive đã không ăn năn, thì những sự đoán phạt của Đức Chúa Trời sẽ ở trên họ. Bây giờ nên nhớ, vị tiên tri phải lắng nghe. Đó là một sự cảnh báo.

¹⁵⁹ Bây giờ, cũng giống như vậy đối với đất nước này. Thế thì anh em nói, “Anh Branham, Chúa nhật vừa rồi anh nói ‘Không có hy vọng nào’ mà?” Vâng! “Tại sao?” Nó đã khước từ lời kêu gọi của nó. Nó phải tiếp nhận điều đó. Nó sẽ nhận lãnh điều đó. Sẽ đến một lúc khi mà đất nước này sẽ tan thành những mảnh. Tôi đã thấy điều đó năm 1933. Đấy, tôi đã thấy.

Anh em nói, anh em có thể đã nói, “Ồ, nó đã không xảy ra lúc ấy.”

¹⁶⁰ Nhưng nó sẽ xảy ra! Mussolini cũng đã không nắm quyền lực, Phòng Tuyến Maginot cũng đã không được xây nên, cũng không phải xe hơi trông giống như những quả trứng trong những ngày đó, và các thứ, cũng không phải những người nữ đã bầu một Tổng thống mà trông giống như một—một sinh viên đại học, và tất cả những điều khác này, cũng không phải sẽ có một Tổng thống Công giáo, và đại loại như vậy, đã được nói về. Khoảng chừng ba mươi năm trước, hay hơn nữa, những điều này đã được tiên báo, nhưng Ngài chỉ cho tôi thấy con đường đi đến sự kết thúc.

¹⁶¹ Và khi điều đó đến gần, lần này đến lần khác, chén đó đang đầy lên! Và sự ăn năn đã được rao giảng bởi Billy Graham, Oral Roberts, và những người khác. Những vị tiên tri, và vân vân, đã đi khắp đất nước với những dấu kỳ phép lạ, và xức vắn luôn

giảm trong tội lỗi. Đó là lý do họ không ăn năn, ăn năn mang lại điều đó.

¹⁶² Lưu ý, A-háp đã không hề ăn năn với lời quở trách của Ê-li. Nếu A-háp đã ăn năn và bước đi mềm mại trước Chúa, việc ấy sẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng A-háp đã đi xuống đó và chiếm vườn nho của Na-bốt và giết chết ông, và tất cả những điều gian ác này. Còn Giê-sa-bê...Tiên tri ấy bước ra ngoài đó với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY! Nhưng họ đã làm gì? Bà ta chỉ đe dọa giết chết ông. Chuyện gì đã xảy ra? Lời tiên tri của ông đã ứng nghiệm, những con chó đã ăn thịt bà và liếm máu của A-háp. Hoàn toàn chính xác theo lời của ông! Ông đã nhìn thấy cái chén, đầy tràn.

¹⁶³ Đó là lý do mà Mi-chê đó, nói điều này giống như vậy, làm thế nào ông có thể chúc phước cho những gì mà Đức Chúa Trời đã rửa sạch? Xem đó, lời—lời người, lời tiên tri của người, thì hài hòa với Lời.

¹⁶⁴ Hê-rốt, ông đã không hề ăn năn khi Giăng nói, “Vua làm thế là không hợp pháp, lấy vợ của em trai vua!” Ông không hề ăn năn. Nhưng ông đã làm gì? Vợ ông đòi cái đầu của vị tiên tri. Hãy nhìn sự ô uế mà ông đã đi vào. Hãy nhìn những gì đã xảy ra với ông. Nhìn xem, thậm chí ngày hôm nay, tại Thụy-sĩ, dòng—dòng nước xanh về sự chối bỏ Ngài vẫn còn đang sôi sục như một—một sự tưởng nhớ. Đấy, chắc chắn, ông đã không ăn năn khi ông bị Chúa quở trách. Giăng đã bảo cho ông, cho dù ông là gì đi nữa (một người phát ngôn, hay là gì đi nữa; hay là hoàng đế, hoặc bất kể ông có thể là ai), ông phải ăn năn khi Đức Chúa Trời kêu gọi, nếu không thì cơn thịnh nộ giáng trên ông!

¹⁶⁵ Bao nhiêu lần trong những vị tiên tri...Tôi đã viết xuống đây, nhưng chúng ta sẽ không có thời gian vì tôi chỉ còn khoảng mười phút nữa.

¹⁶⁶ Nếu không có sự ăn năn, thì sự đoán xét chắc chắn sẽ đến! Ê-xê-chia đã ăn năn. Hiểu không? Dân thành Ni-ni-ve đã ăn năn.

¹⁶⁷ A-háp không hề ăn năn. Nê-bu-cát-nết-sa không hề ăn năn. Dân sự trong thời đại Nô-ê đã không hề ăn năn, và sự đoán phạt càn quét ngay trên họ. Hiểu không? Vậy thì, nhưng Ngài trước tiên cảnh báo mọi người. Mọi người nhận một sự cảnh báo.

¹⁶⁸ Bây giờ, thấy thì giờ đã gần, hãy để mọi người mà cảm thấy có một lời cảnh cáo, ăn năn nhanh chóng trước khi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời giáng xuống.

¹⁶⁹ Bây giờ chúng ta hãy mang nó xuống với Đền tạm Branham. Thấy đó, chúng ta đã nhìn thấy những điều này và biết chúng là Lẽ thật. Chúng ta biết rằng Nó hoàn toàn là Lẽ thật. Sự mạng của Lời là, “Nếu anh em ăn năn và chịu báp-tem trong Danh Chúa Jêsus Christ để được sự tha tội mình, anh em sẽ nhận lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh. Vì lời hứa là dành cho các con cái của anh em và những kẻ ở xa.” Hiểu không?

¹⁷⁰ Bây giờ, một người, Ông Dauch, đã hỏi tôi cách đây không lâu ở đây, ông ấy nói, “Anh Branham, tôi đang già đi. Tôi đang yếu đi, chín mươi một tuổi rồi.” Ông ấy nói, “Anh—anh có nghĩ tôi—tôi sắp chết không? Anh có nghĩ tôi sẵn sàng ra đi không? Anh có nghĩ tôi được cứu không?”

¹⁷¹ Tôi hỏi, “Ông Dauch à, ông có bao giờ đi đến một—một bác sĩ để kiểm tra sức khỏe không?”

Ông đáp, “Có.”

¹⁷² “Và ông nói với ông ấy...Vậy thì, những gì bác sĩ làm, ông ấy có một quyển sách đang đặt tại đó, và ông ấy lấy quyển sách và tìm ra. ‘Bây giờ, điều đầu tiên tôi nên làm cho người đó, là kiểm tra tim của ông ta.’ Vậy ông ấy lấy một ống nghe và đặt vào tai mình, khám tim của ông ta.” Và tôi bảo, “Rồi, điều kế tiếp ông ta làm, ông đo huyết áp của ông ta, bằng một—bằng một máy đo huyết áp trên cánh tay. Rồi việc tiếp theo ông ta làm, ông lấy mẫu xét nghiệm nước tiểu, và bất cứ điều gì nữa, và lấy một ít máu ra khỏi anh ta, và tất cả những điều khác này. Ông hành động qua tất cả điều đó, và nếu ông không thể tìm thấy điều gì...Chụp X quang. Nếu ông không thể tìm được điều gì, ông sẽ nói, ‘Ông Dauch, ông—ông khỏe mạnh về thể chất.’

¹⁷³ “Ông ấy đang đặt điều ấy trên cơ sở nào? Trên những tình trạng từ quyển sách y khoa của mình, rằng nếu có điều gì trục trặc theo như nhà khoa học hàng đầu thì nó sẽ tỏ cho thấy ở đây, nó sẽ tỏ cho thấy làm *điều này* ở đây, tỏ làm *điều kia* ở đó. Cho

nên, theo như ông ấy có thể biết điều gì về nó, thì ông ổn thỏa, đấy, về thể chất.

¹⁷⁴ “Vậy thì,” tôi nói, “trong trường hợp này, tôi—tôi đang đưa ra cho nó sự xét nghiệm linh hồn. Hiểu không? Và Đức Chúa Trời, vì linh hồn, chỉ có một Dụng Cụ, đúng thế, đó là Lời Ngài. Đó là Lời Ngài. Và Chúa Jêsus đã phán, trong Giăng 5:24, ‘Kẻ nào nghe Lời Ta.’ Vậy thì, *nghe* đó không có nghĩa chỉ lắng nghe một tiếng động. Mà *nghe* đó có nghĩa ‘nhận lãnh Nó.’ ‘Ai có thể nhận lãnh Lời của Ta,’ a-men, ‘người mà nghe Nó!’ (Đừng đứng im, gọi Nó vô nghĩa, ‘Các thứ ấy, chẳng có gì với Nó cả. Tôi không tin Điều đó.’) ‘Kẻ nào nghe Lời Ta!’ Ừ-m. Đó là Lời của Chúa Jêsus, mà, Ngài là Lời. Anh em đó. ‘Nếu các người có thể nghe Lời Ta,’ Ngài phán, ‘và tin Đấng đã sai Ta, người ấy đã vượt qua từ sự chết mà đến với Sự Sống; và thậm chí sẽ không đến với sự Phán xét, nhưng đã vượt qua nó rồi.’ A-men!” Tôi nói, “Bây giờ tim của ông giờ đang đập thế nào?”

Ông đáp, “Tôi tin Điều đó. Tôi đã nghe Điều đó. Tôi đã tiếp nhận Nó.”

¹⁷⁵ Tôi nói, “Thế thì theo Chuyên Gia Trưởng, Phẫu Thuật Gia Trưởng, Bác sĩ Trưởng của Sự Sống Đời Đời phán, ‘Người đã vượt qua từ sự chết mà đến với Sự Sống và sẽ không bao giờ đến với sự định tội nữa.’”

¹⁷⁶ Ông nói, “Khi tôi nghe anh giảng như Danh Chúa Jêsus Christ cho phép báp-tem bằng nước, tôi đã bước ngay đến phía sau anh và anh đã làm báp-tem cho tôi.” Nói, “Tôi...Con người mà tôi đã từng có, tôi không còn là con người đó nữa. Điều gì đó đã xảy đến với tôi. Trước đây tôi thường không quan tâm gì về Điều đó và đi con đường khác, nhưng tôi đã quay trở lại và bắt đầu trở lại con đường này. Và lòng tôi nóng cháy ngày và đêm để đến gần hơn với Ngài. Mỗi Lời của Nó, tôi tin! Tôi nói, ‘A-men!’ với mỗi chút của Lời. Tôi không quan tâm Nó làm tôi đau đớn như thế nào, tôi muốn độ sức ngay với Nó. Và tôi nói theo như tôi biết.”

¹⁷⁷ Tôi bảo, “Dường như đối với tôi tim của anh đang đập khá tốt. Tôi—tôi tin bây giờ anh đã có năng lực thuộc linh rồi.”

178 Ông nói, “Không biết khi nào sự Cất lên xảy đến, tôi có thể đi với nó không, Anh Branham?”

Tôi nói, “Không phải tôi là người nói ai đi hay ai không.”

179 Ông nói, “Ồ, tôi thích được sống, tôi muốn—tôi muốn nhìn thấy sự Cất lên quá đỗi.”

180 Tôi đáp, “Được rồi, hãy để tôi xem quyển—quyển Sách Khoa học nói điều gì ở đây, với chuyện đó, và khoa học linh hồn ở đây.” Tôi nói, “Ồ, Nó nói điều này, trong Tê-sa-lô-ni-ca Nhì, chương 5, Nó nói, ‘Chúng ta là những kẻ còn sống và còn ở lại cho đến kỳ Chúa Đến thì sẽ không lên trước’ (mà có nghĩa là ‘cản trở’) ‘những người đang yên nghỉ, đã ngủ rồi. Vì sẽ có tiếng kèn của Đức Chúa Trời vang lên, và bấy giờ những kẻ ngủ hay đang yên nghỉ sẽ thức dậy trước hết, nhận lấy sự sống bất diệt. Kế đến chúng ta là kẻ sống vào ngày đó, vào lúc đó sau khi họ đã được sống lại, đấy, lúc đó chúng ta sẽ được biến đổi trong chớp lát, trong nháy mắt, và gặp với họ; và rồi cùng nhau đều được cất lên với những người ấy, tại nơi không trung mà gặp Chúa.’ Dù anh em có ngủ, hay anh em không ngủ, dù anh em có làm hay không; dù anh em có bị chôn, thậm chí anh em không bị chôn gì cả, anh em vẫn đến dù thế nào đi nữa! Không có điều gì có thể giữ được anh em lại. Anh em sẽ có mặt tại đó!” Tôi nói, “Anh Dauch, nếu Chúa Jêsus không đến cho đến dòng con-cháu-chất-chất của tôi, anh vẫn sẽ có mặt ngay tại đó chính xác vào lúc đó, và sẽ có mặt ở đó thậm chí trước lúc chúng được biến đổi, nếu chúng đi.” Đúng vậy. A-men!

181 Có một ơn phước đang đến cũng y hệt như có một cơn thịnh nộ đang đến.Ồ, chúng ta phải trông đợi một trong hai điều đó tối nay. Anh em phải hoặc là trông đợi cơn thịnh nộ giáng trên anh em và dành cho sự hủy diệt, hay là anh em phải tìm kiếm sự sống lại của Chúa Jêsus. Đức Chúa Trời không hề thay đổi mà đã hứa một lời, hứa...Tôi thật vui mừng!

Tôi đang chờ kỳ hiện đến của thời đại Ngàn
năm vui mừng đó,
Khi Chúa phước hạnh của chúng ta đến và cất
Nàng Dâu đang đợi của Ngài đi;

Ồ! lòng tôi đang mong mỏi và than thở chờ đợi
ngày được phóng thích êm dịu đó,
Khi Chúa Jêsus của chúng ta sẽ đến lại thế gian.

Rồi tội lỗi và buồn phiền, đau đớn và sự chết
của thế gian tối tăm này sẽ dứt,
Trong sự cai trị vinh quang đó với Chúa Jêsus
của ngàn năm bình an; (Ồ, chao ôi! “Và sẽ ở
đời đời cùng Chúa.” Hiếu không?)

¹⁸² Những gì Đức Chúa Trời đã phán, nó phải ứng nghiệm. “Họ sẽ xây nhà, họ sẽ cư ngụ tại đó. Họ sẽ trồng những vườn nho và họ sẽ ăn trái của chúng. Họ sẽ không trồng cho kẻ khác hưởng. Họ sẽ trồng những vườn nho riêng của họ và ở lại với nó.” A-men! A-men! “Họ sẽ không bị làm hại hay hủy diệt trong tất cả Núi thánh Ta.” Halêlugia!

¹⁸³ Khi thân thể hay chết này nhận lấy sự sống bất diệt, sự—sự chết này bị nuốt chửng trong sự chiến thắng, thì chúng ta sẽ thấy Ngài như Ngài hiện có và có một thân thể giống như Thân thể vinh quang của Chính Ngài.Ồ, thật là một thì giờ tuyệt diệu sắp đến!

¹⁸⁴ Cũng Đức Chúa Trời ấy và những vị tiên tri ấy mà đã tiên báo Lời Đức Chúa Trời, hay cơn thịnh nộ được đổ ra, tuôn đổ, cũng đã nói về những ơn phước sẽ đến này. Tôi thật vui mừng! Đức Chúa Trời không bao giờ đem một—một sự hủy diệt đến cho một—một dân mà không có cảnh báo nó. Ngài không bao giờ đem sự hủy diệt đến cho một người mà không có cảnh báo. Và bây giờ nếu Ngài làm thế, chúng ta phải có điều gì đó đã xảy đến với chúng ta, sự chứng thực của những dấu hiệu về những ngày sau rốt với chúng ta, Chúa Thánh Linh lớn đang vận hành ở giữa chúng ta và răn bảo hội thánh với sự Hiện Diện của Ngài, chứng thực Lời Ngài. Rồi Hội thánh đang sẵn sàng leo lên những tầng trời một trong những ngày này, bởi quyền phép của Đức Chúa Trời. Bởi vì nó là sự cảnh báo để quảng đi mọi gánh nặng và tội lỗi để vãn vương chúng ta, hầu cho chúng ta có thể tung bay với sự nhần nại theo đòi cuộc chạy đua đã đặt ra trước chúng ta, đến với Tác Giả và Đấng Cội Rễ của đức tin chúng ta.

185 Xin Chúa ban phước anh chị em, thừa hội thánh! Hãy nắm giữ bàn tay không thay đổi của Đức Chúa Trời! Vâng, thưa quý vị. Nếu quý vị cảm thấy sự Hiện diện của Ngài, hãy đến với Ngài. Nếu có điều gì sai trật trong lòng anh chị em, hãy làm đúng lại. Chúng ta không còn nhiều thì giờ, sự Đến của Chúa đã gần. Anh chị em tin Ngài không?Ồ, chao ôi! Điều đó há chẳng tuyệt vời ở đó sao? Quả là thì giờ tuyệt vời, khi tôi nhìn thấy những cựu chiến binh trở lại bên kia đang bách bộ xuống qua Thiên đường đó!Ồ, chao ôi! Tôi đang trông đợi thì giờ đó.

186 Tôi nhớ có nghe người anh em của mình nói, khi trở về từ biển cả, từ những chiến trường xưa và các thứ, nói, “Những cựu chiến binh đó, khi họ đi vào tầm nhìn của Tượng nữ thần Tự do đó, và lẫn xe những người què lên đó để họ có thể nhìn thấy Tượng nữ thần Tự do.” Anh em thấy tượng đó trước tiên, từ trên tàu, khi đến gần, bởi vì nó rất cao. “Và thấy cánh tay ấy, đứng trên đó,” nói, “đàn ông họ òa ra khóc. Và đàn ông thật to lớn họ đứng ở đó, cứ sắp mình ngay trên boong và bắt đầu khóc.” Đó là gì? Một dấu hiệu của tự do. Mọi sự mà họ đã từng yêu mến nằm ngay sau dấu hiệu ấy ở đó.

187Ồ, nhưng nó sẽ là gì khi tôi nghe chiếc tàu Si-ôn xưa thối còi sáng hôm ấy và tôi nhìn thấy những tấm băng rôn đang vẫy! Khi trận chiến chấm dứt và chiến thắng giành được, halêlugia! Và chúng ta đang đến Nhà, nơi mà sự chết, tội lỗi và âm phủ bị chinh phục; và không còn tội lỗi nữa, không còn sự chết nữa, không còn buồn rầu nữa. Tôi có thể chỉ nghe tiếng còi đang thối!Ồ, chúng ta đang ở gần Thành. Vâng, thưa anh chị em. Những người đột phá đang tiến vào, con tàu cũ đang di chuyển vào chỗ của nó. Lạy Chúa, xin giúp chúng con sống cho thì giờ đó!

188 Lạy Chúa Jêsus, chúng con là một dân đang—đang cố gắng hết sức, với tất cả điều ở trong chúng con, để bước đi trong Ánh sáng phúc âm của Phúc âm vĩ đại của Ngài mà Ngài đã chết để làm cho đúng. Chúng con thật biết ơn thấy được, trong những ngày gian ác đen tối này mà chúng con đang sống trong thời đại này bây giờ, chúng con nhìn thấy những dấu hiệu đang xuất hiện. Ôi Chúa, như là chữ viết tay trên tường, chúng con cảm ơn Ngài, Chúa ôi, rằng chúng con có thể nhìn thấy điều đó và biết sự

giải cứu đã gần. Chúng con giảng, chúng con đi khắp đất nước, chúng con thấy Ngài làm những dấu hiệu lớn, tỏ cho thấy chính Ngài hằng ngày, mỗi năm. Không có một năm nào trôi qua mà không có dấu hiệu Siêu nhiên (vĩ đại) của Ngài đang giáng trên đất. Và chúng con nhìn thấy điều đó, biết rằng đạo quân vĩ đại của Đức Chúa Trời đang diễu hành.

¹⁸⁹ Ô, không nhiều về con số, nhưng quả là một nhóm hùng mạnh có Sự sống Đời đời! Nói, “Họ sẽ xông qua đạo binh và vượt qua tường thành.” Vâng, “đạo binh” của sự chết sẽ không còn là những kẻ nắm giữ nó nữa, Nó sẽ chạy xuyên qua điều đó. Nhảy qua “bức tường” giữa thiên nhiên và Siêu nhiên, và đi vào trong cánh tay của Đức Chúa Trời, vào trong cõi Đời đời vĩ đại đó. Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, chúng con cảm ơn Ngài về điều này. Chúng con biết thời giờ đang đến gần.

¹⁹⁰ Con nguyện xin, Chúa ôi, rằng tối nay nếu có người nào tại đây không biết Ngài, người mà chưa hề có sự bình an của họ... Và có lẽ tối nay, trong lúc chúng con đang giảng, một Tiếng nói nhỏ đang lắng sâu trong lòng họ, “Tôi cảm thấy một sự cảnh báo rằng tôi không thể đi đông dài lâu hơn nữa.” Ôi Chúa, xin cho họ sắp đặt nhà mình, ngay bây giờ. Cầu xin mọi sự được sắp đặt. Xin cho sự lạnh lẽo... Có lẽ họ là những Cơ-đốc nhân, nhưng họ thật sự chưa... Họ đã sống dưới ảnh hưởng điều này quá lâu và đã nhìn thấy thật nhiều thứ, họ—họ chỉ đánh mất giá trị của Nó. Nó là... Những điều, họ xem nó quá nhẹ thay vì thật chân thành và sâu sắc.

¹⁹¹ Ôi Chúa, xin cho chúng con tra xét tối nay, xin ban ơn, biết rằng những điều vĩ đại này chỉ là sự cảnh báo chúng con về Hội thánh sẽ được cất lên chẳng bao lâu nữa. Và nếu chúng con trỗi nặng với tội lỗi, với sự vô tín, và trễ nải, chúng con sẽ không có phần trong sự Cất lên đó. Chúng con biết điều đó, lạy Chúa, vì vậy chúng con nguyện xin Ngài sẽ đốt cháy trong chúng con Chúa Thánh Linh, thấm sâu trong lòng chúng con. Ôi Chúa, xin cho linh hồn của chúng con nóng cháy với ân phước của Ngài. Giúp cho chúng con hiểu được.

¹⁹² Bây giờ, xin ban phước cho cả dân sự. Ban phước mục sư yêu quý của chúng con và vợ ông. Xin ban phước cho những chấp sự,

các ủy viên ban trị sự, tất cả tín đồ, với nhau. Xin tha thứ những tội lỗi của chúng con. Chữa lành bệnh tật chúng con, Chúa ôi. Và thắp sáng trái tim chúng con. Và xin cho chúng con đi từ nơi này với một sứ điệp cảnh báo, khi chúng con gặp dân sự trong tội lỗi, và nói với họ, “Bạn ơi, bạn chẳng xấu hổ vì đã làm những điều như thế, biết rằng bạn phải gặp Đức Chúa Trời ngày nào đó sao?” Xin nhậm lời, Chúa ôi. Con giao phó họ cho Ngài, bây giờ; giao phó Sứ điệp, và tất cả với nhau, để cùng nhau làm việc vì sự vinh hiển Ngài. Trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.

¹⁹³ Anh em há không yêu Ngài sao? Hãy nghĩ về chúng ta là ai. Hãy nhìn chúng ta đã đi xa đến chừng nào trên con đường, thưa các bạn. Cứ nhìn trở lại xuống con đường từ quãng đường bên kia, trong thời Luther và Wesley, qua các thời đại. Hãy nhìn tại đây chúng ta hiện ở đâu: ngay tại đây trên đỉnh kim tự tháp; ngay tại đây nơi Đức Chúa Trời đã chứng minh điều đó, rằng Kinh Thánh qua bảy ấn đã được khảo thí một cách hoàn hảo; bây giờ chỉ đang chờ đợi bảy sự màu nhiệm ngay lúc sau rốt, về sự Đến của Chúa và sự Cất lên của Hội thánh mà có thể xảy ra trước buổi sáng. Ô, chao ôi!

Tôi yêu Ngài, (chân thành bây giờ) tôi yêu Ngài
 Vì Ngài đã yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập hình.

¹⁹⁴ Như chúng ta yên lặng giờ này...Anh em có nhận ra rằng mỗi người trong chúng ta ở đây phải rời khỏi nơi đây, rời thế gian này không? Anh em có biết rằng con người sinh bởi một người nữ chỉ một vài ngày và đây hoạn nạn? Anh em có biết rằng bởi vì chúng ta được sinh ra từ cây đó trong vườn Ê-đen, thuộc về sự chết, rằng chúng ta phải chết không? Chúng ta là bông trái tử cung của mẹ chúng ta, và chúng ta phải chết, chúng ta phải phân rã khỏi đời sống này. Trẻ hay già, không có gì khác biệt. Nếu ông hay bà già nhất ở đây sống qua đêm, bà ấy sẽ sống lâu hơn hay ông ấy sẽ

sống lâu hơn bọn trẻ mười-, mười lăm tuổi chẳng? Hàng trăm trẻ em sẽ chết khắp thế giới trước buổi sáng, trẻ em. Vậy tất cả vấn đề đó, là, anh em đang làm gì ngay bây giờ?

¹⁹⁵ Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của anh chị em. Trẻ hay già, anh chị em có thể đến với hội thánh. Đừng để một điều nào làm dở dang. Hãy sâu sắc và chân thành. Quăng đi mọi tội lỗi và mọi thứ qua một bên. Hãy nhìn thẳng vào mặt Chúa và hỏi câu này, “Lạy Chúa, con có làm vui lòng Ngài không? Con có thể làm điều gì khác không, lạy Chúa Jêsus? Con sẽ không bao giờ có một cơ hội nữa, sau khi đời sống này chấm dứt, để hầu việc Ngài. Đây chính là thì giờ duy nhất con có. Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin chỉ cho con biết điều gì Ngài muốn con làm! Nếu con nên đi làm *điều này* hay con nên làm *điều kia*, con sẽ mừng vui làm điều đó.”

¹⁹⁶ Chúng ta—chúng ta có nghĩ điều đó một cách chân thành không? Những chàng trai trẻ có nghĩ điều đó không? Bậc trung niên có nghĩ điều đó không? Những vị cao niên có nghĩ điều đó không? Các em tuổi vị thành niên có nghĩ điều đó không? Chúng ta phải đi, và làm thế nào anh chị em biết rằng hết thảy chúng ta sẽ không ra đi trước buổi sáng? Chúng ta không biết điều đó. Anh em nói, “Điều đó làm tôi lo lắng.” Không nên! Thật tình mà nói, nó sẽ làm cho anh em hạnh phúc nhất để biết rằng anh em đang rời căn nhà dịch bệnh cũ kỹ này.

¹⁹⁷ Có một thế giới khác. Anh em không phải ra đi rất xa. Nó ở ngay với anh em. Nó ở ngay quanh anh em. Anh em chỉ...anh em...Đức Chúa Trời chỉ ban cho anh em năm giác quan, và đó là để tiếp xúc thật nhiều với thế giới, thế giới này. Nhưng có một thế giới khác mà anh em không phải có các giác quan để tiếp xúc, anh em không thể tiếp xúc với nó vì anh em không có nó.

¹⁹⁸ Chẳng hạn, tôi đã nói, tối Chúa nhật, (có lẽ anh em đã không hiểu được điều đó) điều mà...chúng ta có năm giác quan: thấy, nếm, cảm thấy, ngửi, và nghe. Nhưng chuyện gì xảy ra nếu anh em không có thị giác (anh em chỉ có nếm, cảm thấy, ngửi, và nghe), và người nào đó nhận lãnh thị lực và nói, “Có một thế giới khác, mặt trời”? Họ—họ cảm thấy, anh em và phải những đồ vật, và nó là điều có thể bảo cho anh em nó là gì.Ồ, anh em nghĩ người đó điên khùng, bởi vì anh em không có giác—giác quan

về—về thị giác đó. Không một ai từng có giác quan ấy, anh em biết. Anh em đã nghe về nhiều người đã nói những điều giống như thế, nhưng anh em nghi ngờ điều đó. Nhưng mà chúng ta biết bởi giác quan này mà nó là có thực. Đó là một nơi có thực. Hiểu không? Nó—nó—nó—nó là một nơi mà ở đó...anh em có thể nhìn thấy. Giác quan của anh em tuyên bố điều đó.

199 Vậy thì, điều duy nhất anh em làm khi chết, anh em chỉ thay đổi năm giác quan (Tuyệt vời! Chà!), anh em chỉ nhận giác quan khác. Và anh em sống với giác quan cao hơn, hàng ngàn lần cao hơn giác quan này, trong một đời sống khác; một đời sống nơi mà không có sự chết, nơi mà không có buồn phiền. Và những điều mà anh em không biết gì về bây giờ, anh em nhìn thấy chúng một cách tỏ tường khi anh em băng qua đó. Anh em không hiểu nó bây giờ bởi vì anh em đang bỡ ngỡ vào nó, anh em không có giác quan đó. Anh em nói, “Tôi—tôi có một cảm xúc lạ lùng đêm nay tại đây. Hãy trông tôi giống như có một...Tôi chỉ muốn kêu lớn, hay la hét, hay điều gì đó.” Đó là những Thiên sứ của Chúa. Hiểu không?

200 Giống như người nào đó nói, anh em biết đấy, rằng chưa hề có thị giác, nói, “Thỉnh thoảng tôi cảm thấy điều gì đó có thật, giống như một cảm giác giống như ấm áp.”

Anh em nói, “Đó là ánh sáng mặt trời.”

201 “Ánh sáng mặt trời là gì? Tôi chưa hề thấy nó.” “Không có...” Thấy đó, anh ta chưa hề nhìn thấy, không biết nó là gì. Xem đấy, người nào đó ở đằng kia phải nói cho anh ta biết, người nào đó mà có thể nhìn thấy.Ồ, chà! Hiểu không?

202 Chúng ta chỉ thay đổi. Chúng ta chỉ thay đổi, đừng sợ cái chết. Cái chết chẳng là gì ngoài một hình nộm nhát người. Chúa Jêsus đã chinh phục nó. Thậm chí khi Phao-lô đi đến cuối đường, ông nói, “Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu? Sự sợ hãi của mày ở đâu? Hỡi mô mả, sự chiến thắng của mày ở đâu? Người nói đã bắt được ta sao? Ta—ta muốn chỉ cho người trở lại đó ở Giê-ru-sa-lem. Có một hầm mộ trống ở đó và ‘Ta là Đấng đã chinh phục cả hai người, hỡi sự chết và âm phủ,’ và ta ở trong Ngài và người không thể giữ ta! Ta sẽ sống lại.”Ồ, chao ôi! Ông nói, “Có một mào triều thiên đang sẵn dành cho ta, mà Chúa, là Quan Án công

bình, sẽ ban cho ta; và không chỉ ta mà thôi, nhưng cho tất cả những người *yêu mến* sự hiện đến của Ngài.”

203 Anh em yêu Ngài. Anh em muốn nhìn thấy Ngài đến. Anh em đang chờ đợi Ngài. Đó là một câu chuyện dài, nó là một—nó là một sự chờ đợi dài. Nó là một câu chuyện tình yêu. Nhưng anh em thật sự không thể chờ đợi cho đến lúc anh em nhìn thấy Ngài! Ô, chao ôi! Đó là cách nó là vậy. Ô, đó là thì giờ mà chúng ta đang trông mong, đó là thời giờ! Nếu tấm lòng của anh em không giống như—như—như thế đêm nay, thưa bạn, hãy cẩn thận. Hiểu không? Hãy cẩn thận. Đừng để kẻ thù lừa dối anh em. Khi Chúa Thánh Linh ở trong đây muốn đem phi đội của Mình đến cho Đấng Sáng Tạo của Mình, cho Thầy của Mình, đó là một câu chuyện tình yêu mà không có ai có thể kể được. Đúng thế, nó có thật. Nó là thật.

204 Vậy nếu có một lời cảnh cáo, nói, “Anh em không sẵn sàng cho điều đó,” thì hãy nhớ, Đức Chúa Trời có thể để cho anh em sửa soạn cho điều gì đó. Hiểu không? Anh em không sẵn sàng...

205 Anh em nói, “Ồ, nếu tôi được báp-tem, bằng Thánh Linh, thế thì, ồ, có lẽ Chúa sẽ đem tôi đi chứ?” Không, không chỉ thế, anh em chỉ đang sửa soạn để sống vậy. Anh em—anh em chưa sẵn sàng để sống cho đến khi anh em có Chúa Thánh Linh, và rồi khi anh em có được Thánh Linh thì anh em thật sự thích nghi để sống. Anh em không cảm thấy xứng hợp để sống trước điều đó, đây, nhưng bây giờ anh em thật thích hợp để sống sau khi có Thánh Linh. Hiểu không? Chỉ có được khi anh em sẵn sàng. Hiểu không?

206 Nhiều người nói, “Ồ, tôi phải chuẩn bị để chết.” Ô, chà, tôi đang sửa soạn để sống! A-men. Sự việc của nó là, sẵn sàng để sống, sống trong Đấng Christ! Đời sống chiến thắng trên tội lỗi, cái chết, âm phủ, tôi đã có sự chiến thắng rồi. Ngài là sự Chiến thắng của tôi và tôi là chứng cứ của Ngài, và tôi là chứng cứ về sự Chiến thắng của Ngài. A-men! Chính là thế.

207 “Làm thế nào anh biết anh có Nó?” Tôi đã có Nó rồi. A-men. Ngài đã ban Nó cho tôi bởi ân điển Ngài. Tôi cảm thấy Nó. Tôi biết Nó. Tôi thấy Nó làm việc trong đời sống của tôi. Nó đã thay đổi tôi. Và theo Quyển Sách này tại đây, Ngài nói rằng tôi có Sự

sống Đời đời và sẽ không thể đến sự Phán xét, nhưng tôi đã vượt qua từ sự chết đến với Sự Sống vì Ngài đã gánh sự phán xét cho tôi. Và nếu Ngài đã trả một giá, đừng cố gắng mang tôi đến bất kỳ sự Phán xét nào. Ngài đã thực hiện nó thay cho tôi rồi, và tôi đón nhận nó. Vâng, thưa quý vị.

²⁰⁸ Vì vậy sẽ không còn có sự phán xét nữa. Không còn có—không còn sự chết nữa. Ồ, tôi phải rời hội thánh và rời dân sự ngày nào đó, nhưng điều đó...nếu Chúa Jêsus chậm trễ. Và nếu điều đó xảy ra, ồ, chà, tôi không chết. Tôi không thể chết, tôi có Sự sống Đời đời. Làm sao anh em chết với Sự sống Đời đời? Hiểu không? Luôn luôn ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời và mãi mãi sẽ ở cùng với Ngài! A-men! Điều đó làm rung động lòng tôi, chao ôi, khiến cho tôi muốn bắt đầu giảng lần nữa. Hiểu không? Đúng thế. Ồ, Ngài thật Tuyệt vời!

Ngài chẳng tuyệt vời, tuyệt vời, tuyệt vời
chẳng?

Jêsus Chúa tôi chẳng tuyệt vời sao?

Mắt đã thấy, tai đã nghe, những gì được ghi lại
trong Lời Đức Chúa Trời;

Jêsus Chúa tôi chẳng tuyệt vời sao?

Tôi ưa thích lời chứng đó.

Mắt đã thấy, tai đã nghe, những gì được ghi lại
trong Lời Đức Chúa Trời;

Jêsus Chúa tôi chẳng tuyệt vời sao?

²⁰⁹ Ồ, tôi yêu Ngài! Ngài là sự Bình an của tôi, sự Sống của tôi, Hy vọng của—của tôi, Vua của tôi, Chúa của tôi, Đấng Cứu Rỗi của tôi, của tôi...(Ồ, chao ôi!) là Cha tôi, Mẹ tôi, Chị tôi, Anh tôi, Bạn hữu của tôi, mọi thứ của tôi! Anh em hiểu không? Chúng ta thường hát một bài hát ngắn giống như thế. Anh em biết đấy, anh em thường có những bài hát Ngũ tuần giống như...Tôi hy vọng họ đã tắt máy ghi âm đó, đấy. Bài hát đó chúng ta thường hát:

Ngài là cha tôi, mẹ tôi, chị tôi và anh tôi,
Ngài là mọi sự đối với tôi.

Ngài là mọi sự, Ngài là mọi sự đối với tôi;
 Ngài là mọi sự, Ngài là mọi sự đối với tôi;
 Vì Ngài là cha tôi, mẹ tôi, chị tôi và anh tôi,
 Ngài là mọi sự đối với tôi.

²¹⁰ Anh em nhớ chúng ta thường hát bài đó không? Có anh em nào còn nhớ bài đó? Chà, cách đây nhiều năm rồi! Và lúc ấy chúng ta thường nói:

Tôi biết đó là dòng Huyết, tôi biết đó là dòng
 Huyết,
 Tôi biết đó là dòng Huyết dành cho tôi;
 Một ngày khi tôi bị hư mất, Ngài đã chết trên
 Thập tự giá,
 Và tôi biết đó là dòng Huyết dành cho tôi.

²¹¹ Anh em còn nhớ bài hát quen thuộc đó không? Chúng ta hãy xem, bài hát khác mà chúng ta hát là gì? Chúng ta hãy xem.

Ồ, anh em há chẳng tỉnh thức với tôi một giờ
 sao,
 Trong khi tôi đi nơi xa kia, trong khi tôi đi qua
 bên kia?
 Ồ, anh em há chẳng tỉnh thức với tôi một giờ
 sao,
 Trong khi tôi đi nơi xa kia và cầu nguyện?

Tôi đang đắc thắng, tôi đang đắc thắng,
 Tôi đang đắc thắng, tôi đang đắc thắng;
 Vì tôi yêu Jêsus, Ngài là Cứu Chúa của tôi,
 Và Ngài mỉm cười và Ngài cũng yêu thương tôi.

²¹² Trước đây là Anh Smith, người anh lớn tuổi da màu, thường ngồi dưới góc ở đây. Ồ! Tôi có thể nghe những anh em da màu ấy ở dưới đó kêu lớn, tôi cứ ngồi ở đó và kêu lên và khóc và mọi điều khác, rung chuyển cả xe hơi của mình và nhảy vòng quanh giống như thế. Tất cả họ vỗ tay. [Anh Branham vỗ tay trong lúc hát—Bt.].

Ồ, anh em há chẳng tỉnh thức với...

Cái đập quen thuộc đó những người anh em da màu có, anh em biết đấy. Không ai có thể hát giống như họ; anh em có thể quên điều đó. Hiểu không?

...một giờ,

Trong khi tôi đi nơi xa kia,...

²¹³ Ô, chao ôi! Tôi ngồi đó, tôi nói, “Ô Chúa ôi!” Hồi ấy tôi chỉ là chàng trai trẻ, khoảng chừng hai mươi tuổi, tôi chạy vòng quanh và chạy quanh xe hơi đó và cứ la lớn và ngợi khen Chúa như thế. Ô, thật là thì giờ tuyệt vời! Đó thật là lúc ban đầu, khi Đức Chúa Trời đang vận hành giữa vòng dân sự như thế. Bây giờ chúng ta đi vào một Hội thánh mạnh mẽ. Không nhiều thuộc viên, nhưng đầy quyền phép trong Thánh Linh. A-men. Thật tuyệt vời!

²¹⁴ Lúc đó đã có một bài hát ngắn...Tôi nhớ ngày đó dưới Chattanooga, Tennessee, khi tôi gặp người này...Không phải Chattanooga, đó là dưới Memphis, nơi tôi gặp người phụ nữ da màu nhỏ bé này, anh em biết, đang đứng ngoài đó. Anh em đã nghe tôi kể về điều đó, anh em biết. Con trai của bà bị bệnh hoa liễu. Và bà lấy chiếc áo sơ mi của anh ta cột quanh đầu mình, tựa vào hàng rào giống như *thế*. Và Chúa đã làm ngừng máy bay ấy lại ở đó và không để cho nó đi, cách nào đó, và họ nói tôi đến...Và Thánh Linh bảo, “Đi một chặng ngắn và đi xuống lối *này*.”

²¹⁵ Và tôi đi xuống qua đó, vừa đi vừa hát. Tôi nghĩ, “Chao ôi, máy bay của mình sắp rời khỏi!”

²¹⁶ Tiếng nói cứ tiếp tục, “Cứ đi tiếp. Cứ đi. Cứ đi.” Chỉ là phần đầu trong chức vụ của tôi.

²¹⁷ Và tôi nhìn, dựa qua hàng rào ở đó, và một cái nhà lụp xụp nhỏ bé, nơi nhỏ bé ở đó. Có một chị lớn tuổi đang đứng đó. Ô, chị ấy...Giống như một trong những chị em da màu này trên nhãn hiệu bánh kẹo Dì Jemima. Đôi má to lớn mập mạp, anh em biết đấy, và tóc của—của chị, áo sơ mi thông sau lưng. Chị tựa qua cánh cổng giống như thế, và tôi cứ...Tôi đang hát bài hát quen thuộc đó về...quen thuộc...Bài hát là gì...tôi quên tên của bài hát tôi đã hát. Bây giờ, nó là điều gì đó về—về...Đó là một bài hát Ngũ tuần ngắn quen thuộc, một sự vui mừng nhỏ.

218 Và tôi vừa ngưng hát, tôi đến khá gần. Và tôi đi đến gần. Và chị đang đứng đó và nước mắt chảy xuống đôi má lớn mập mạp; tôi muốn ôm choàng chị. Chị nói, “Chào buổi sáng, mục sư!”

Tôi nói, “Dì ơi, dì nói gì vậy?”

Chị bảo, “Tôi nói, ‘Chào buổi sáng, mục sư.’”

219 Tôi nói, “Làm sao dì biết tôi là mục sư?” Bấy giờ, với người dân ở miền Nam, chữ đó có nghĩa là “mục sư,” anh em biết đấy. Nói, “Này, làm sao dì biết tôi là mục sư?”

Chị nói, “Tôi đã biết ông đang đến.”

220 Tôi nói, “Dì đã biết tôi đang đến à?” Tôi nghĩ, “Ồ-ồ, đây rồi, đây.”

221 Chị nói, “Vâng, thưa ông.” Nói, “Ông—ông có đọc câu chuyện trong Kinh Thánh, về người đàn bà Su-nem đó không, thưa mục sư?”

Tôi đáp, “Vâng, thưa dì, tôi đã đọc nó.”

222 Chị nói, “Tôi là loại người đàn bà đó.” Chị nói, “Và tôi đã cầu xin Chúa ban cho tôi một đứa con, tôi và chồng tôi, và tôi sẽ nuôi nó lớn lên cho Ngài.” Nói, “Ngài đã, Ngài ban cho tôi đứa con ấy.” Và nói, “Tôi đã nuôi nó lớn, một chàng trai tốt.” Nói, “Nó đã quan hệ với nhóm người bậy bạ, thưa mục sư. Nó bị một căn bệnh tồi tệ,” và nói, “nó đang nằm trong đó chờ chết. Nó đã hấp hối hai ngày này. Nó thậm chí chưa tỉnh lại hai ngày nay. Bác sĩ người đã có mặt tại đây và nói, ‘Nó không thể sống được,’ nói, ‘nó đang hấp hối.’ Đó là căn bệnh xã hội.” Và nói—nói, “Tôi hầu như không thể nào đứng nhìn con mình chết, và tôi đã cầu nguyện suốt đêm.” Và nói, “Tôi thưa, ‘Lạy Chúa,’ nói, ‘con là loại người đàn bà Su-nem đó, nhưng’ nói, ‘Ê-li-sê của Ngài ở đâu?’”

223 Và nói, “Tôi đi ngủ và tôi có một giấc mơ, thấy tôi đang đứng tại cánh cổng này đây, và tôi nhìn thấy ông đi xuống đường với cái mũ nhỏ đó đội lệch trên đầu.” Nhưng nói, “Có một thứ duy nhất,” nói, “cái đó ở đâu...” Nói, “Ông được thấy là có xách một va-li trong tay.”

Tôi đáp, “Tôi vừa để nó lại dưới đó tại Khách sạn Peabody.”

224 Bà nói, “Tôi đã biết rằng ông có mang theo va-li.” Và bà nói, “Con tôi đang hấp hối.”

Tôi nói, “Tên tôi là Branham.”

Chị nói, “Tôi hân hạnh được gặp ông, Mục sư Branham.”

225 Tôi nói, “Tôi cầu nguyện cho người đau. Chị có bao giờ nghe về chức vụ của tôi không?”

226 Nói, “Không, tôi nghĩ mình chưa từng nghe.” Nói, “Mời ông vào?” Và tôi bước vào.

227 Anh thanh niên to lớn đang nằm ở đó như thế. Tôi đang cố nói với chị về sự chữa lành Thiên liêng, nhưng điều đó không làm chị quan tâm. Chị muốn nghe người con trai đó nói anh ta đã “được cứu và sẵn sàng ra đi.” Và chị nói...Và Đức Chúa Trời đã cứu anh ta.

228 Và khoảng một năm sau tôi nhìn thấy anh ta với chiếc mũ lưỡi trai đỏ tại nhà ga. Thật Chúa làm những việc thật tuyệt vời!

229 Và rồi khi tôi quay trở lại, sau đó, tôi được cho là...chuyến máy bay theo lịch rời lúc bảy giờ, và lúc đó khoảng chín giờ rưỡi. Và tôi đón xe tắc-xi và đi về. Và ngay khi tôi vào sân bay, loa phóng thanh nói, “Hành khách cuối cùng của chuyến bay số gì đó.” Chúa đã giữ chiếc máy bay đó trên mặt đất ở đó trong lúc tôi đi cầu nguyện cho chàng trai ấy. Hiểu không? Vậy đó.

230 Tôi đang cố gắng nghĩ về điều đó, một bài hát ngắn, “*Một Trong Họ*.” Chính là bài đó.Ồ, trước đây chúng ta thường hát vang bài đó ở đây, và vỗ tay. Chúng ta sẽ nói:

Một người trong họ, một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ; (Halêlugia!)

Một người trong họ, tôi là một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ.

Họ nhóm lại trong phòng cao,
Tất cả cầu nguyện trong Danh Ngài,
Họ được báp-tem bằng Thánh Linh, Và quyền
phép cho sự hầu việc đã đến;

Bây giờ những gì Ngài đã làm cho họ ngày đó
Ngài sẽ làm giống như vậy cho anh em,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một trong
họ.

Một người trong họ, một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ;
Một người trong họ, tôi là một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ. (Còn anh em?)

²³¹ Hãy lắng nghe câu này.

Dầu những người này có thể không được học
hành,
Hay khoe khoang về danh tiếng trần gian,
Hết thấy họ đã nhận lãnh lễ Ngũ tuần của
mình,
Được báp-tem trong Danh Jêsus;
Và họ đang nói bây giờ, cả gần và xa,
Quyền phép Ngài vẫn y nguyên,
Và tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ.

Ồ, một người trong họ, tôi là một người trong
họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ;
Một người trong họ, ồ, tôi là một người trong
họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ.

Ồ, hãy đến, hỡi anh em, hãy tìm kiếm ơn phước
này
Mà sẽ thanh tẩy lòng anh em khỏi tội lỗi,
Nó sẽ làm reo lên những tiếng chuông vui
mừng
Và sẽ giữ linh hồn anh em trên ngọn lửa;

Ồ, nó đang cháy tận đáy lòng tôi bây giờ,
 Ồ, vinh hiển thay Danh Ngài,
 Và tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
 người trong họ. (Anh em có vui về điều đó
 không?)

Một người trong họ, một người trong họ,
 Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
 người trong họ;
 Ồ, một người trong họ, một người trong họ,
 Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
 người trong họ.

²³²Ồ, anh chị em chẳng vui sao? Chúng ta hãy bắt tay nhau khi
 chúng ta hát bài đó. Anh chị em nói gì? Chúng ta hãy làm điều đó.

Một người trong họ, một người trong họ,
 Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
 người trong họ;

Tôi cũng rất vui, thưa anh em.

Ồ, một người trong họ, một người trong họ,
 Tôi thật vui để tôi có thể nói tôi là một người
 trong họ.

Ồ, hãy đến, hỡi anh em, tìm kiếm ơn phước này
 Điều đó sẽ...thanh tẩy lòng anh em,
 Sẽ làm rung lên những tiếng chuông vui mừng
 Và sẽ giữ linh hồn anh em trên ngọn lửa;
 Ồ, nó đang cháy trong lòng tôi bây giờ,
 Ồ, vinh hiển thay Danh Ngài...

Chúng ta hãy đưa tay lên.

Rất vui để tôi có thể nói tôi là một người trong
 họ.

²³³ Hết thấy cùng hát.

Tôi là một người trong họ, một người trong họ,
 Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
 người trong họ;

Một người trong họ, một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ.

234 Bây giờ hãy nghe kỹ lần nữa, đây.

Dầu những người này có thể—có thể không
được học hành, (họ không hề đến từ đại học)
Hay khoe khoang về danh tiếng thế gian,
Hết thầy họ đã nhận lãnhƠn phước Ngũ tuần
của họ,
Được báp-tem trong Danh Jêsus;
Và bây giờ họ đang nói, cả ở xa và gần, (mọi
góc ngách và góc phố)
Tuy nhiên quyền phép Ngài vẫn y nguyên,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ.

235 Ô, thưa hội thánh, hãy hát lại bài đó!

...họ, một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ;
Ồ, một người trong họ, một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong...

236 Hãy lấy khăn tay của mình giờ này.

Một người trong họ, một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ;
Ồ, một người trong họ, một người trong họ,
Và tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ.

237 Ngợi khen Chúa! A-men! Chúng ta chỉ giống như trẻ con.
Không có gì hình thức về chúng ta. Đức Chúa Trời không có hình
thức. Đúng thế không? Vâng, thưa quý vị!

Tôi là một người trong họ, một người trong họ,
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ;

Tôi là một người trong họ, một người trong họ,
Ồ, tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong...

²³⁸ Anh em có thực sự hạnh phúc có thể nói điều đó không? Cứ đưa tay lên, nói, “Ngợi khen Chúa!” [Hội chúng nói, “Ngợi khen Chúa!”—Bt.] Ngợi khen Chúa! Tôi vui mừng tôi là một người trong họ! Tôi sung sướng được như vậy.

²³⁹ Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, con thật sung sướng. Một người trong họ! Một người trong họ! Con thật vui mừng đến nỗi con có thể nói rằng con là một người trong họ. Ôi lạy Chúa, xin giúp chúng con được như thế. Xin giúp chúng con giữ cho những ngọn Đèn đang chiếu sáng, Chúa ôi, khi chúng con đang tiến về Si-ôn. Xin nhậm lời, Cha ôi. Trong Danh Jêsus, chúng con dâng đời sống chúng con để hầu việc Ngài. A-men. A-men.

Ô, ta bước lên Si-ôn,
Ô, tiến lên Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Yêu Chúa, ta họp tại đây,
Và để lộ vẻ vui thay,
Cùng nhau ta hát thánh ca dịu dàng,
Cùng nhau ta hát thánh ca nhịp nhàng,
Và ta nhóm chung quanh ngai
Nhóm...(Ô, chỉ hát trong Thánh Linh!)...ngai.

Ô, ta bước lên Si-ôn,
Tiến lên Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Ô, ta bước lên Si-ôn,
Tiến lên Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Bao kẻ không chịu tụng ca
Do chẳng hề biết Chúa ta;
Nhưng ta con cái của Vua trên trời,

Nhưng ta con cái của Vua trên trời,
Thuật ơn vui vẻ khắp nơi,
Chúng ơn vui vẻ nào thôi.

240 Chúng ta hãy hát bài đó!

Chúng ta bước lên Si-ôn,
Ô, tiến lên Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

241 Ô, điều đó há chẳng cọ xát lòng anh em sao? Anh em không yêu thích những bài hát cổ đó sao? Tôi—tôi thà có những bài đó còn hơn bất kỳ những loại bài hát nào anh em có thể...hay bất cứ bài nào trong những bài hát khác loại này anh em có thể có. Chúng là những bài hát cổ xưa thật tốt, cảm động lòng người. Ô, chao ôi! Tôi cảm thấy thật tốt đẹp và hạnh phúc khi tôi hát chúng, thật dễ chịu! Chà, cảm thấy như đang vui mừng!

Mang Danh Jêsus với anh,
Hỡi ai sống trong lao khổ và ưu sầu;
Danh ấy sẽ ban sự vui mừng và an ủi,
Ô, hãy mang danh này, trong mọi nơi.
Danh Quý báu (Danh quý báu!), Ô thật dịu dàng!
(Ô thật dịu dàng!)
Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!
Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

242 Khi chúng ta cúi đầu giờ này:

Nhờ Danh Jêsus ta đến cúi đầu,
Sắp mình nơi chân Ngài,
Chúng ta sẽ tôn cao Vua của các vua trên Trời,
Khi hành trình của chúng ta được hoàn tất.
Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!
Hi vọng ở đất và...

[Anh Neville kết thúc buổi nhóm—Bt.]

*CHÚA KHÔNG GỌI CON NGƯỜI ĐẾN SỰ PHÁN
XÉT MÀ KHÔNG CẢNH BÁO NGƯỜI TRƯỚC* VIE63-0724

(God Doesn't Call Man To Judgment Without First Warning Him)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Tư, ngày 24 tháng Bảy, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org